

Vlaams
Parlement

vergadering **C251**
zittingsjaar 2014-2015

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 28 mei 2015

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Karin Brouwers aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de herziening van de richtlijn met betrekking tot audiovisuele mediadiensten – 2131 (2014-2015)	3
VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de samenwerking tussen de VRT en de RTBF rond het Eurovisiesongfestival – 2152 (2014-2015)	6
VRAAG OM UITLEG van Katia Segers aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de beeldvorming van vrouwen in de media – 2275 (2014-2015)	9
VRAAG OM UITLEG van Tine Soens aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de Jongereengids – 2136 (2014-2015)	16
VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over het Vlaams-Marokkaans Culturenhuis Daarkom – 2172 (2014-2015)	19
VRAAG OM UITLEG van Yamila Idrissi aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de hiphopcultuur in Brussel – 2237 (2014-2015)	24
VRAAG OM UITLEG van Yamila Idrissi aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de tentoonstelling 'The revenge of the common place' op de biënnale van Venetië – 2251 (2014-2015)	30
VRAAG OM UITLEG van Caroline Bastiaens aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over bibliotheekvoorzieningen voor mensen met een leesbeperking – 2266 (2014-2015)	33
VRAAG OM UITLEG van Yamila Idrissi aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de culturele samenwerking tussen de gemeenschappen – 2270 (2014-2015)	
VRAAG OM UITLEG van Cathy Coudyser aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de culturele samenwerking tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap – 2303 (2014-2015)	36

VRAAG OM UITLEG van Karin Brouwers aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de herziening van de richtlijn met betrekking tot audiovisuele mediadiensten – 2131 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: Mevrouw Brouwers heeft het woord.

Mevrouw Karin Brouwers (CD&V): Op 19 mei vergaderden de mediaministers van de Europese Unie. Op de agenda stond de herziening van de belangrijke richtlijn met betrekking tot audiovisuele mediadiensten. Deze Europese richtlijn Audiovisuele Mediadiensten is de opvolger van de Europese Richtlijn Televisie Zonder Grenzen. De audiovisuele en de mediasector – radio, televisie en film – in de Europese Unie is immers goed voor meer dan een miljoen banen en is de belangrijkste bron van informatie en vermaak voor de Europeanen.

Ook de Europese culturele verscheidenheid, de bescherming van minderjarigen, de bevordering van de diversiteit op mediagebied en de toename van Europese films en televisieprogramma's zijn gemeenschappelijke doelstellingen op audiovisueel gebied, zoals die nu al in de richtlijn staan. Daarom moedigt de Unie samenwerking tussen de lidstaten aan en worden hun initiatieven ondersteund op grond van artikel 167 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

De richtlijn Audiovisuele Mediadiensten (AVMD) en het Media-programma zijn de twee hoekstenen van het Europees audiovisueel beleid. Deze richtlijn heeft bijgevolg een grote impact op het Vlaamse mediabeleid omdat ze naderhand moet worden omgezet in ons Mediadecreet. Daarbij geldt dat het is toegestaan om strengere of meer gedetailleerde regels vast te stellen dan de richtlijn oplegt aan de lidstaten. Dat is het zogenaamde 'gold plating'.

Morgen zal de Senaat een rapport goedkeuren over de omzetting van Europees recht in België. Het zal interessant zijn om daar enkele zaken uit te halen en er nauw op toe te zien. In het Europese beleid worden heel veel zaken bepaald, en die moeten wij nadien omzetten in onze parlementen. Wij kunnen daar dan niet veel meer aan veranderen. Ik raad alle collega's aan om het rapport, als het morgen wordt goedgekeurd in de Senaat, na te lezen.

Minister, welk standpunt heeft ons land ingenomen tijdens de vergadering van 19 mei met betrekking tot de herziening van de Audiovisuelemediarichtlijn?

Ik kreeg naar aanleiding van deze vraag om uitleg een e-mail over de problemen voor auteurs en muzikanten inzake auteursrechten. Ze worden opgenomen in het digitale verhaal, maar krijgen niet altijd waar ze recht op hebben. Vorige week ging het in de hoorzitting over de verschuiving van de reclame-inkomsten. Zo is het ook voor de artiesten. Wordt dat probleem meegenomen in de hernieuwing van die richtlijn? Dit is een algemene vraag, minister. Geen probleem als u daar vandaag niet kunt op antwoorden.

Hoe werd dit standpunt voorbereid? Wat is de concrete timing voor de herziening van de Mediarijchtlijn en derhalve voor de aanpassing van het Vlaamse Mediadecreet? Is dat iets voor de komende jaren of zal het nog heel lang duren?

De voorzitter: Mevrouw Van Werde heeft het woord.

Mevrouw Manuela Van Werde (N-VA): Minister, tijdens de bespreking van de beleidsnota gaf u aan dat u de ontwikkelingen op het Europese niveau van heel nabij en heel actief zult opvolgen, dat u in de discussies ook de Vlaamse stem wil laten horen. We horen graag welk standpunt er is ingenomen namens ons land,

maar ook welke concrete input de Vlaamse Gemeenschap heeft geleverd om tot dat standpunt te komen.

Mevrouw Brouwers heeft geschetst hoe belangrijk die richtlijn is voor de audiovisuele mediadiensten en welke impact ze heeft op het Vlaamse media-beleid, en dat die moet worden omgezet in Vlaamse decreetgeving. In casu moet het uitmonden in het aanpassen van het bestaande Mediadecreet.

Minister, via de wondere wereld van Twitter hebben we gezien dat u inderdaad aanwezig was op die vergadering. Ik kijk dan ook uit naar uw antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Segers heeft het woord.

Mevrouw Katia Segers (sp-a): Deze vraag om uitleg is heel belangrijk. Hoe de richtlijn op het Europese niveau er concreet zal uitzien, zal een onmiddellijke impact hebben op hoe wij ons media- en audiovisuele landschap in de toekomst willen vormgeven. Minister, ik hoor graag de inhoud van het standpunt dat daar is bepaald. Ook de timing is een belangrijke zaak, zeker in het kader van de beheersovereenkomst met de VRT. Dat heeft een grote impact op ons audiovisuelemediabestel.

De voorzitter: De heer Bajart heeft het woord.

De heer Lionel Bajart (Open Vld): Dit overleg lijkt de gemoederen te bedaren. De Europese filmindustrie begint zich te mobiliseren en in de Europese pers wordt onder andere de Belgische filmsector genoemd. Daarnaast zijn er berichten over de zogenaamde kleine markten of kleine taalregio's die zich zorgen maken over de single digital market en de leefbaarheid van de culturele en audiovisuele sector in hun markt. Die bezorgdheid is begrijpelijk, maar mag niet leiden tot het ondergraven van de single digital market of tot een protectionistische houding.

Minister, hoe kunnen we in het licht van die Europese doelstellingen de audiovisuele sector ondersteunen, rekening houdend met het feit dat de bijdrage op Vlaams niveau pluralistisch en met voldoende respect moet gebeuren? Hoe kunnen we de audiovisuele sector helpen concurreren zonder louter beschermmaatregelen te nemen?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: De agenda van een Europese ministerraad wordt bepaald door het voorzitterschap. Van 1 januari 2015 tot en met 30 juni 2015 is dat Letland. Het Letse voorzitterschap heeft het afgelopen halfjaar vooral de aandacht gevestigd op één specifiek aspect binnen het debat over de Audiovisuelemediadienstenrichtlijn, namelijk de problemen die Letland heeft met Russisch-talige omroeporganisaties die uitzenden met een Britse of Zweedse licentie en die volgens de Letse autoriteiten haast uitsluitend pro-Russische propaganda zouden spuien en de Russisch-talige minderheid in Letland zouden opjutten. Heel het verhaal van geoblocking komt daar duidelijk aan bod.

Vooraf het beginsel land van oorsprong stond centraal op de EU-ministerraad van 19 mei. Dat is een van de basisprincipes van de AVMD-richtlijn, alsook de mogelijke beperkingen van de vrijheid van expressie die dan kunnen worden opgelegd.

In mijn uiteenzetting op die EU-ministerraad van mei heb ik gezegd dat de herziening van de AVMD-richtlijn niet beperkt mag blijven tot een herziening van het beginsel land van oorsprong en van de samenwerkingsprocedures. Vervolgens heb ik benadrukt dat een beperking van de vrijheid van expressie enkel kan in een aantal gevallen die limitatief worden opgesomd in het tweede lid van artikel 10 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en dat in die gevallen de principes

van legaliteit en proportionaliteit altijd moeten worden gerespecteerd. Daarna heb ik gezegd dat de criteria in de richtlijn die het land van oorsprong vastleggen, moeten worden verduidelijkt, dat er een samenhang moet zijn met de definitie van redactionele verantwoordelijkheid en dat het begrip effectieve controle moet worden gedefinieerd in de richtlijn. Daarnaast heb ik ook op het subsidiariteitsbeginsel gewezen.

We zijn daar met 27 ministers op die ministerraad met elk een spreektijd van 3 minuten. Iedereen spreekt over het onderwerp zoals dat door de voorzitter wordt geformuleerd. Ik zal het straks hebben over het bredere kader.

Het samenwerkingsakkoord van 1994 regelt de coördinatie van het Europese beleid tussen de federale en gefedereerde entiteiten in België en organiseert de vertegenwoordiging van ons land in de verschillende raadsformaties van de Raad van de Europese Unie. Een regionale minister die in de Europese ministerraad zetelt, vertegenwoordigt daar altijd België en vertolkt dus het overeengekomen Belgische standpunt. Het samenwerkingsakkoord stelt dat een overleg moet plaatsvinden tussen de federale en regionale overheden over het Belgische standpunt dat op de Raad zal worden ingenomen. Dat verloopt doorgaans zonder problemen.

Aangezien de Vlaamse Gemeenschap het woord voerde op de EU-ministerraad van 19 mei, was het ook de Vlaamse Gemeenschap die een voorstel van interventie heeft opgesteld. De interventietekst werd opgesteld door het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media en werd, na bespreking met mijn kabinet en voorlegging aan de andere gemeenschappen, op een vergadering van de Directie-Generaal Europese Zaken en Coördinatie (DGE) op de FOD Buitenlandse Zaken definitief vastgelegd. Op die zogenaamde DGE-vergaderingen zijn de federale en gefedereerde vertegenwoordigers van de inhoudelijk bevoegde kabinetten en departementen aanwezig.

Een gedetailleerde timing voor de herziening van de richtlijn is er niet. De huidige AVMD-richtlijn is op dit ogenblik het voorwerp van een REFIT-oefening (European Commission's Regulatory Fitness and Performance Programme). Dat is een onderzoek naar de kosten en de baten van de huidige richtlijn door de Europese Commissie. Verwacht wordt dat deze oefening tegen eind 2015 zal zijn afgerond. Tegelijk werkt de Europese Commissie nu al aan een voorstel tot herziening van de AVMD-richtlijn. Dat voorstel wordt verwacht tegen midden 2016. Vanaf dan zullen de formele onderhandelingen over de nieuwe richtlijn beginnen. Het is niet overdreven te zeggen dat deze onderhandelingen meer dan een jaar tot enkele jaren kunnen aanslepen. De nieuwe richtlijn zal pas definitief zijn wanneer ze zowel door de EU-Raad als door het Europees Parlement is goedgekeurd. Vervolgens zal de nieuwe richtlijn nog moeten worden omgezet in Vlaamse regelgeving. De omzettingstermijn voor de huidige AVMD-richtlijn bedroeg twee jaar. Ik verwacht de omzetting van de nieuwe richtlijn dan ook ten vroegste tegen het einde van deze legislatuur. Dat neemt niet weg dat ik het hele proces van herziening van de richtlijn van zeer nabij zal blijven opvolgen.

Wat de problematiek van de auteursrechten betreft, kan ik nu geen antwoord geven. U hebt de nagel op de kop geslagen. We voeren momenteel overleg met het kabinet van federaal minister Peeters en gaan na hoe we vanuit onze regio en ons land de zaken kunnen opvolgen. De bredere vraag naar een werkbaar businessmodel of voldoende inkomsten vanuit het digitale kanaal voor acteurs, auteurs enzovoort is zeer pertinent. Ik kan er vandaag echter niet dieper op ingaan, maar ze maakt wel deel uit van het debat.

Ik besef dat u daarmee enigszins op uw honger blijft. Dat is wat op 19 mei is gebeurd en wat er in de toekomst zal gebeuren. Meer kan ik er momenteel jammer genoeg niet over vertellen.

Mevrouw Karin Brouwers (CD&V): Ik dank u voor het duidelijke antwoord. Voorzitter, als die kosten-batenanalyse en dat voorstel van richtlijn er zijn, dan moeten we het er hier eens over hebben vooraleer dat op Europese raden aan bod komt. Zelfs al moeten we dan pas tegen het eind van de legislatuur ons decreet aanpassen, dan zullen we toch al goed voorbereid zijn.

De voorzitter: Ik noteer dat u het rapport aan ons bezorgt, minister. Eventueel organiseren we daar dan een gedachtewisseling over.

De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de samenwerking tussen de VRT en de RTBF rond het Eurovisiesongfestival – 2152 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

De heer Joris Poschet (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, dit onderwerp maakt altijd emoties los: 'you love it or you hate it'. Ik heb nog nooit zo veel retweets gehad als op mijn tweet over dit onderwerp. Tot daar het belang van inhoudelijk werken! Toch is het geen onnozele vraag. Stelt u zich eens voor dat we drie plaatsen hoger waren geëindigd, wat niet onmogelijk was. Misschien hadden we daar dan nu wel een actualiteitsdebat over gehouden. (*Gelach*)

Vorige zaterdag is dus voor de zestigste keer het Eurovisiesongfestival georganiseerd. 38 Europese landen plus Australië hebben deelgenomen. De traditie wil dat het winnende land de eerstvolgende editie organiseert. Meestal vindt dat plaats in de hoofdstad. Voor editie 2015 had de Oostenrijkse openbare omroep 20 miljoen euro uitgetrokken. Zoals bekend, bestaat in België sinds lang een bijzonder systeem van afvaardiging. In de even jaren stuurt de VRT een kandidaat, in de oneven de RTBF. De afgelopen jaren stelden we echter vast dat de VRT een Waalse kandidaat stuurde en dat in RTBF-inzendingen Vlamingen zaten, onder meer in de groep Urban Trad. Urban Trad scoorde erg goed, en eindigde tweede.

De vraag is waarom we dat eigenlijk niet gewoon samen organiseren. Volgens mij kunnen we op die manier veel efficiëntiewinsten boeken. De vraag is ook wat we zouden doen in geval van een overwinning. Kunnen in geval van een overwinning beide omroepen apart 20 miljoen euro ophoesten, in deze tijden van besparingen? Ik denk het niet. Stel dat de RTBF-inzending met Loïc Nottet had gewonnen, zou de VRT dan moeten instaan voor de organisatie in het daaropvolgende jaar? En zou dat dan bijvoorbeeld in het Sportpaleis in Antwerpen kunnen? Zou de Waalse kijker en belastingbetaler daar tevreden mee zijn? De vragen zijn niet absurd. Hoe zouden de kosten dan verdeeld worden?

Ondertussen verscheen een verhandeling waaruit blijkt dat de Belgen op twee na de beste voorspellers van de eindoverwinning zijn, na de Hongaren en de Ieren. Met andere woorden: als we het platform van kiezers voor het aanduiden van de kandidaat van België uitbreiden tot het hele land, dan stijgt misschien wel onze kans om het festival ook echt te winnen. (*Gelach*)

Minister, graag een antwoord op mijn vragen.

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

De heer Marius Meremans (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, ik zou flauw kunnen doen en zeggen dat we het moeten opgeven, zoals Koen Wauters al in

1991 zei. Men zou ook kunnen zeggen dat deze vraag in de wind vervliegt, zoals Vanessa Chinitor zong, of dat politiek een kaartspel is, met liefde als jokers, zoals Lisa del Bo zong. Zo zouden we eindeloos kunnen doorgaan. De heer Poschet, die ik erg apprecieer, krijgt hier een opstoot van Belgisch patriottisme. Als dat langer dan tien dagen duurt, zou ik toch een arts consulteren. (*Gelach*)

Ik wil even de geschiedenis evoceren. Er is een tijd geweest – en die komt misschien terug – dat het reglement bepaalde dat elk land in de eigen taal een lied moest insturen. Ik denk niet dat die tijd snel terugkomt, maar als dat het geval zou zijn, doet er zich al een probleem voor. Voorts is er de vraag naar de liefde om de deelname samen te organiseren. In 1986 won de jonge Sandra Kim, met het liedje 'J'aime la vie' of 'J'aime le vie' – dat is niet zo duidelijk. Het jaar nadien nam Liliane Saint-Pierre deel, met 'Soldiers of Love'. Dat was de inzending van de VRT. Toen is er een discussie gevoerd – en die is tot in de Kamer van Volksvertegenwoordigers gevoerd – over de intentie om het Eurovisiesongfestival in Oostende te organiseren. Het kot was toen te klein. De RTBF zei toen dat het hun overwinning was, en dat daarom het festival door hen moest worden georganiseerd.

Uiteindelijk heeft de RTBF het pleit gewonnen en vond het festival in de Eeuwfeestpaleizen plaats. Zij hebben ons in dat geval geplooid, maar ze hebben het wel een beetje goedge maakt want Viktor Lazlo was toen presentatrice. Johnny Logan, 'mister Eurosong', heeft toen een tweede keer gewonnen met 'Hold Me Now'. (*Opmerkingen*)

Om aan te geven hoe gevoelig de zaken liggen, moet ik nu verder gaan. Urban Trad werd voor België naar Eurosong gestuurd namens de RTBF. We herinneren ons nog de polemiek rond een van de zangeressen, Soetkin Collier. Zij moest bijna spitsroeden lopen en mocht niet gaan. Urban Trad heeft toen opgetreden zonder zangeres Soetkin Collier. (*Opmerkingen*)

Helemaal niet, maar ik geef toch maar mee wat de gevoeligheden zijn. Ik maak een kleine vergelijking. Waarom wou de RTBF het toen mordicus zelf organiseren? Ik denk dat ze wilden bewijzen dat ze zoiets aankonden. Zij wilden zich als omroep positioneren in een internationaal landschap. Dat is ook een element waar je rekening mee moet houden. Dit is voor de gemeenschappen een moment om je te presenteren.

Je moet bij gezamenlijke selecties ook rekening houden met het cultuurverschil. Ik maak een sprongetje naar de sport. De sportvrouw van het jaar is Nafi Thiam. Ben ik juist? Ja, de dame die een prachtige atlete is. De zevenkampster. Maar in Vlaanderen vroeg men zich af waarom Delfine Persoon die titel niet kreeg. Wij in Vlaanderen kennen haar allemaal omdat er een programma was over haar. Wij kennen die dame en de weg die ze heeft afgelegd. Ze werkt ook bij de spoorwepolitie. Wij kennen haar allemaal. Wij hebben de carrière gevolgd. Een van de journalisten zei toen dat in Franstalig België niemand Delfine Persoon kent. Ik geef het maar mee. Als je met twee mediagebieden zit, met cultuurverschillen, kan dit in zoiets resulteren. Stel je maar eventjes voor dat een zeer populaire Franstalige zanger zich zou presenteren, achter wie heel Franstalig België zich zou zetten, terwijl Vlaanderen hem niet kent: volgens mij is daarmee het probleem niet opgelost.

Ik weet ook niet of er een efficiëntiewinst zou zijn. Het zijn twee aparte omroepen met twee aparte benaderingen. Ik geef het maar mee. Ik ben er niet zo van overtuigd dat het zo eenvoudig is om dat samen te voegen.

Bovendien leeft het wel in Vlaanderen, die voorrondes, georganiseerd door de VRT. De laatste werden gepresenteerd door Bart Peeters. Dit dossier is niet afgelopen. Ik geef maar de moeilijkheden weer die het met zich mee kan brengen. Mijnheer Poschet, wij geven elkaar de volgende maanden zeker rendez-vous, want de maat is vol en mijn kop is toe.

De voorzitter: De heer Bajart heeft het woord.

De heer Lionel Bajart (Open Vld): Collega's, ik denk dat het niet 39 maar 40 landen zijn.

Vlaanderen en Portugal bengelen onderaan in het klassement van de resultaten door de jaren heen, sinds de eerste inzending. Minister, daarom wil ik polsen naar uw inzichten met betrekking tot de selectie van de VRT-kandidaat voor 2016. Want na de vierde plaats van Nottet en de teleurstellende resultaten van de Vlaamse kandidaten sinds 1957 liggen de verwachtingen wel hoog om in de toekomst op het festival een goede beurt te maken. Dit terwijl de RTBF inmiddels een overwinning heeft, twee zilveren medailles en drie vierde plaatsen. Vlaanderen moet zich tevreden stellen met één zesde plaats voor Tom Dice als beste resultaat. *(Opmerkingen van de heer Marius Meremans)*

Voor die teleurstellende resultaten wordt natuurlijk vaak met de vinger gewezen naar de selectieprocedure via het voorrondesysteem Eurosong. De VRT heeft in dat kader aangekondigd om deze keer vijf artiesten te selecteren voor een nog nader te preciseren format. De bezorgdheid leeft dat men zich veeleer spiegelt aan het kijkcijfersucces van het programma en niet enkel aan de muziek, terwijl het eigenlijke objectief, een geschikte inzending voor het Eurosongfestival kiezen, een beetje op de tweede plaats komt te staan. Minister, bent u van mening dat het streven naar een goed Songfestivalresultaat de belangrijkste bekommernis moet zijn van de VRT, met het oog op de uitstraling van Vlaanderen in het buitenland en het verbeteren daardoor van het imago van onze regio na zo lang teleurstellende resultaten te hebben geboekt?

De heer Bart Caron (Groen): Minister, we kunnen desnoods, als we er echt niet uit geraken, Bart Tommelein afvaardigen. Maar dat is maar een losse suggestie.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Het klopt dat er in het kader van de afvaardiging van een kandidaat voor het Eurovisiesongfestival een roterend systeem tussen de VRT en de RTBF bestaat. Aanvankelijk was de RTBF in de even jaren aan de beurt en de VRT in de oneven jaren. Dat is op het eerste gezicht een waterdicht systeem, maar in 1994 en 1997 hebben we twee keer niet mogen deelnemen, evenals in 2001 op basis van het toenmalige reglement, waardoor we nu in de feitelijke situatie zitten waarbij de RTBF in de oneven jaren en de VRT in de even jaren een inzending mag afvaardigen.

Mijnheer Poschet, u verwijst naar de afgelopen jaren, waarbij de ene gemeenschap een kandidaat uit de andere gemeenschap afvaardigt. Voor de volledigheid geef ik graag mee dat dit niet dateert uit de recente periode, maar dat er evenzeer voorbeelden uit de jaren 80 en zelfs 60 te geven zijn. Dat is vooral een gevolg van enerzijds het reglement van de Vlaamse preselectie, dat geen subnationaliteitsvoorwaarde stelt, en anderzijds het feit dat de Waalse inzendingen intern worden geselecteerd en er daar gekozen wordt voor een artiest die een platenfirma achter zich heeft. Elke omroep heeft dus de autonomie om te bepalen hoe hij een kandidaat selecteert voor het Songfestival.

Ik vind uw voorstel tot verregaande samenwerking, waarbij gezamenlijk een kandidaat wordt gezocht, waardevol. Zo bestaat bijvoorbeeld in Zwitserland een systeem van één nationale voorronde met kandidaten die door de drie omroepen worden aangebracht, nadat ze zelf, elk op hun manier en a rato van de demografische sterkte, een aantal kandidaten hebben kunnen selecteren. Ik kan u echter meegeven dat de VRT mij meldt dat naar hun gevoel dit alturnerende systeem tot ieders tevredenheid functioneert, omdat het een duidelijk systeem is dat goed werkt.

De VRT en de RTBF ondersteunen wel volop elkaars kandidaat bij de eigen gemeenschap. Zo komen de kandidaten van de beide gemeenschappen steeds op de verschillende netten en platformen van de andere omroep aan bod.

Voor de selectie van de kandidaat voor het Eurovisiesongfestival zou een eventuele samenwerking tussen beide omroepen echter niet echt efficiëntiewinst opleveren. Nu draagt de ene omroep de deelnamekosten in het ene jaar en de andere omroep in het andere jaar. Samenwerken zou betekenen dat de kosten elk jaar over beide omroepen gedeeld zouden worden.

De European Broadcasting Union (EBU) neemt steeds contact op met de omroep die de winnende kandidaat heeft geselecteerd. Als Loïc Nottet had gewonnen, dan had de EBU dus contact opgenomen met de RTBF. De EBU bepaalt dan hoe het proces daarna verloopt, en dus niet wij. Een gezamenlijke organisatie tussen VRT en RTBF zou in dit geval niet op voorhand moeten worden uitgesloten, maar het is wat voorbarig om het nu al over een locatie en eventuele kosten en baten te hebben.

In het belang van de culturele uitstraling van Vlaanderen en de specifieke kernopdracht die de VRT ook daar te vervullen heeft, is het volgens mij belangrijk dat de VRT in de eerste plaats een geschikte kandidaat afvaardigt voor het Eurovisiesongfestival. Dat moet primeren op de selectieprocedure zelf. Verder wil ik mij in geen geval in de selectieprocedure an sich mengen. Dat is de verantwoordelijkheid van het management van de VRT.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

De heer Joris Poschet (CD&V): Mijnheer Meremans, mijn kennis van de geschiedenis van het Eurovisiesongfestival is niet van dien aard dat ik hier met een songtitel op kan antwoorden. Ik ben in elk geval blij als de N-VA zegt dat ik Belgisch patriot ben en als FDF'ers mij weigeren een hand te geven. Dan weet ik dat ik op de weg van het gezond verstand zit.

Ik heb nog geen enkel argument gehoord dat steek houdt. Waarom zou bijvoorbeeld de moedertaal opeens weer ingevoerd worden als verplichting? Ik zie dat niet gebeuren. En als het gebeurt, zal België het ene jaar een Nederlandstalige en het andere jaar een Franstalige inzending sturen. Dat is voor mij geen enkel probleem. Er zijn Franstaligen die in het Nederlands zingen en Nederlandstaligen die in het Frans zingen, soms zelfs zeer goed.

Wat de onbekendheid van de artiest betreft: niemand, in Vlaanderen noch in Franstalig België, had al gehoord van Loïc Nottet of Axel Hirsoux. Dat is dus geen argument dat steek houdt. Ik blijf dan ook voorstander van die piste.

Ik weet dat het de autonomie van de VRT is om daaraan verder te werken, maar ik wil toch oproepen om dat nog verder te bekijken, minister.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Katia Segers aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de beeldvorming van vrouwen in de media

– 2275 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: Mevrouw Segers heeft het woord.

Mevrouw Katia Segers (sp-a): Minister, de evenwichtige en representatieve beeldvorming van de vrouw vormt een belangrijke uitdaging voor alle media.

Dagelijks worden we geconfronteerd met de onrealistische wijze waarop vrouwen, en eigenlijk ook mannen, soms worden voorgesteld in de audiovisuele media, geschreven pers, reclame, en ook in games. Het bijna systematische gebruik van Photoshop leidt bij jonge meisjes en vrouwen tot onrealistische verwachtingen inzake het schoonheidsideaal. Dat leidt in sommige gevallen tot een vertekend zelfbeeld en bijbehorende psychologische problemen, waaronder eet- en andere stoornissen. Maar het geeft ook veel jongens een verdraaid beeld van de evenwichtige positie van de vrouw in de samenleving.

We mogen die thematiek niet onderschatten. Daarom hebben we in de Senaat een omvangrijk hoofdstuk gewijd aan de rol van de media bij het informatierapport van de opvolgingscommissie voor de VN-conferentie over vrouwenrechten, omdat het beeld van vrouwen een issue is dat ons moet bezighouden.

Om die problematiek aan te pakken, is een gecoördineerde aanpak noodzakelijk en kan er op Vlaams beleidsniveau een en ander verwezenlijkt worden, zowel op het vlak van mediawijsheid, responsabilisering van mediabedrijven en sensibilisering van mediaprofessionals als op het vlak van monitoring.

Minister, staan er op het vlak van mediawijsheid al projecten op stapel rond beeldvorming van de vrouw in media? Zo niet, bent u van plan om dergelijke initiatieven te stimuleren? Ziet u mogelijkheden om, bijvoorbeeld via de Mediacademie of de Vlaamse Vereniging van Journalisten (VVJ), mediaprofessionals te sensibiliseren voor de problematiek? Welke mogelijkheden ziet u om mediabedrijven en de reclamesector te responsabiliseren inzake representatie van vrouwen? De Unie van Belgische Adverteerders (UBA) bijvoorbeeld heeft al een charter daarover, maar ik zie dat niet echt veel gebruikt worden.

Ziet u bijvoorbeeld heil in een logo dat aangeeft wanneer beelden digitaal bewerkt werden? Bent u bereid om te onderzoeken of de werking van de Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame (JEP) zou kunnen evolueren van een klachtgedreven werking naar een eigen initiatief?

De voorzitter: De heer Bajart heeft het woord.

De heer Lionel Bajart (Open Vld): Dank u voor de vraag, mevrouw Segers.

Ik volg collega Segers dat een evenwichtige en representatieve beeldvorming heel belangrijk is. Ik zou dat trouwens niet beperken tot de beeldvorming van de vrouw. De Vlaamse overheid kan hier inderdaad ook een rol in spelen, voornamelijk door verder in te zetten op mediawijsheid. Daar zijn we nu al mee bezig. Collega Segers heeft ook gelijk dat er verschillende wegen zijn om mediawijsheid te bevorderen, maar we moeten vooral onze burgers als mediagebruikers versterken.

Minister, u hebt al gezegd dat de reclamesector in België zich redelijk goed aan de regels en zijn eigen regels houdt. De suggestie over de JEP is volgens mij trouwens ook wat misleidend. De JEP is het zelfdisciplinair orgaan van de reclamesector in België. Het is volgens mij dus niet aan de overheid om de werking van dat orgaan te veranderen of aan te passen. Misschien zijn er mogelijkheden om in te zetten op de mediawijsheid aan de kant van de producenten. Maar om dan in te grijpen in de werking van een goed systeem van zelfregulering? Volgens mij kan dat het doel gemakkelijk voorbijschieten.

De voorzitter: Mevrouw Van Werde heeft het woord.

Mevrouw Manuela Van Werde (N-VA): Mevrouw Segers haalt het zelf al aan: dit zijn de aanbevelingen van het informatieverlag van de Senaat. Ik wil meegeven dat er de afgelopen jaren toch wat beweegt in de mediasector qua beeldvorming en stereotypering van vrouwen. De VRT doet inspanningen,

misschien niet genoeg, want vrouwen van boven de 40 op het scherm, dat is nog altijd een probleem. Dat heb ik zelf ervaren. Ze ruilen je liever in voor twee van 20, om dat cliché te gebruiken, behalve als je voor de nieuwsdienst werkt: dan is je houdbaarheidsdatum veel langer. Er wordt wel een expertendatabank aangelegd, die is opgezet vanuit Gelijke Kansen. Daarin worden vrouwelijke experts verzameld en naar de media begeleid. Mevrouw Segers heeft gelijk: er kunnen nog meer stappen worden gezet.

Het gaat verder dan vrouwen op het scherm krijgen. Het gaat om de beeldvorming van vrouwen door de media. Vrouwen met ideale afmetingen en lichaamsbouw worden verheerlijkt. Dat heeft natuurlijk gevolgen, daar moeten we ons bewust van zijn.

We willen ook aanstippen dat er bemoedigende evoluties zijn. Er zijn modellen met een maatje meer. Er zijn vrouwen die ervoor kiezen om niet gefotoshopt te worden.

U wilt inzetten op mediawijsheid, dat hebt u aangekondigd in uw beleidsnota. Er zijn regelmatig nieuwe initiatieven. Er zijn recent nog drie games ontwikkeld om kinderen te leren omgaan met reclame op sociale media, Facebook en zo. Reclamegeletterdheid is een belangrijk deelgebied binnen mediawijsheid. In dat kader zou er inderdaad aandacht kunnen worden besteed aan het aspect van de beeldvorming van en rond vrouwen. Dat is misschien niet de eerste taak van het Kenniscentrum Mediawijsheid, maar het zou er deel van kunnen uitmaken.

De vraag is of er initiatieven zijn, of er plannen zijn om daaraan mee te werken. Ik heb niet meteen iets teruggevonden op de website mediawijs.be. We denken dat de minister van Media een rol kan spelen als bruggenbouwer naar de sector om de mediaprofessionals en -bedrijven te wijzen op hun verantwoordelijkheid, ook de openbare omroep natuurlijk. Daar hebben we tools door middel van de beheerovereenkomst, zonder dat er quota moeten komen voor ons. Een logo, dat ligt iets moeilijker voor ons. Moeten we niet eerder de sector sensibiliseren en bewustmaken en onze meisjes en vrouwen meer mediageletterd maken? Een logo moet trouwens heel goed overlegd worden met de sector.

De Vlaamse Regulator voor de Media (VRM) is ook bevoegd voor dat inhoudelijk kwalitatief toezicht op de inhoud van reclameboodschappen. Hoe zou die bevoegdheid van de JEP zich verhouden tot de VRM? De JEP is een vorm van zelfregulering, dat is zelfdiscipline, georganiseerd door de adverteerders. Hoe kan de minister van Media hiermee omgaan?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Het Steunpunt Media heeft als doel om het beleidsmatige en publieke debat over de mediawijsheid van Vlaamse mediagebruikers te verrijken en te verbeteren. Dat gebeurt op basis van de data die het steunpunt verzamelt en de onderzoeken die ze in dit kader voeren. Het Steunpunt Media heeft recent twee onderzoeksprojecten afgerond betreffende de zichtbaarheid van onder andere vrouwen in de media, dit op basis van inhoudsanalyse en beeldvorming. Het betreft de onderzoeken 'Genderdiversiteit in de Vlaamse nieuwsmedia' van september 2014 en 'Roldiversiteit op de Vlaamse en Frans-talige Televisie' van april 2014, dat niet alleen over nieuwsprogramma's ging. Beide onderzoeken kunnen worden geraadpleegd via de website van het steunpunt. De resultaten van deze studies zijn relevant voor maatschappelijke stakeholders zoals het Kenniscentrum Mediawijsheid.

Binnen dit kader kan ik meegeven dat er momenteel nog een aantal andere onderzoeken lopen. Zo is er het onderzoek van Alexander Deweppe van de VUB over kritische en strategische vaardigheden van kinderen en jongeren in media-inhouden. Het is een kwalitatieve studie van strategisch mediagebruik en

kritische mediawijsheid, met de focus op een specifieke groep van de bevolking, zijnde jongeren en kinderen. De klemtoon van dit onderzoek ligt, naast de strategische, creatieve en productieve aspecten van mediawijsheid, op de kritische attitude tegenover en inzichten in media-inhouden. De link wordt gelegd naar de rol die onderwijs, ouders, pers en concrete projecten, zoals Kranten in de Klas, volgens kinderen en jongeren vervullen in de ontwikkeling van mediawijsheid en hoe deze te verbeteren. De oplevering van het onderzoek wordt deze zomer verwacht.

Daarnaast loopt er momenteel nog een onderzoek van de groep 'Media, Beleid en Cultuur' aan de Universiteit Antwerpen: 'Seksualisering in en door kindermedia. De inhoud, het gebruik en het effect van seksualiserende boodschappen bij 10-tot 12-jarigen'. Het wordt eind december 2016 afgerond. Dit project, met als promotor Hilde Van den Bulck, betreft een fundamenteel kennisgrensverleggend onderzoek dat gefinancierd werd door het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek-Vlaanderen na een voorafgaande selectie door een expertpanel.

Ook aan de Universiteit Gent zijn er verschillende onderzoeken gedaan rond gender en media. UGent is momenteel het Global Media Monitoring Project (GMMP) aan het afronden. Het project gaat over de genderbeeldvorming in nieuwsverhalen. Het gaat om een onderzoek over de hele wereld waar UGent het deeltje over Vlaanderen voor zijn rekening neemt.

Tot slot, als eerste deel van het antwoord, wil ik graag verwijzen naar het kenniscentrum gender en etniciteit Ella vzw, dat wordt ondersteund door de Vlaamse overheid. Ella organiseert namelijk verschillende vormingen rond identiteit en beeldvorming bij jongeren en heeft als expertisecentrum een brede focus, zoals de empowerment van meisjes en vrouwen maar ook jongens en mannen van allerlei origines vanuit genderperspectief.

Dan waren er vragen over de Mediacademie en de VVJ. In dit verband kan ik verwijzen naar drie artikels uit de code van de Raad voor de Journalistiek. De richtlijn bij artikel 3 stelt het volgende: "De journalist schraapt of verdraait geen essentiële informatie in teksten, beelden, klankfragmenten of andere documenten." Bij de goedkeuring van deze richtlijn in 2006 werd nog extra toelichting toegevoegd. Ik citeer: "Beeldbewerkingen die de journalistieke inhoud van een beeld of van een document wijzigen, moeten duidelijk waarneembaar zijn voor de kijker en/of de lezer, die op geen enkele wijze misleid mag worden. Indien niet meteen duidelijk is dat het om een bewerkt beeld gaat, wordt in het beeldonderschrift of de begeleidende tekst duidelijk aangegeven dat het beeld bewerkt is. Indien beelden zodanig worden bewerkt dat ze niet meer weergeven wat de camera reëel heeft vastgelegd, moet dat voor de kijker duidelijk gemaakt worden in de begeleidende commentaar of tekst." Vervolgens stip ik artikel 27 aan, dat luidt als volgt: "De journalist die persoonlijkheidskenmerken vermeldt zoals etnische oorsprong, huidskleur, seksuele geaardheid vermijdt stereotypering, veralgemening en overdrijving, en zet niet aan tot discriminatie."

Dit artikel vermeldt discriminatie op basis van geslacht niet expliciet, maar de term 'zoals' maakt het toepasbaar voor verschillende vormen van discriminatie. De raad ontving tot nu toe één klacht over discriminatie op basis van geslacht. Het ging om een klacht van het Instituut voor Gelijkheid van Vrouwen en Mannen tegen Metro in 2012 over een artikel over pitspoezen op het Autosalon. Het artikel in Metro toonde de stereotiepe en seksistische manier waarop vrouwen bij evenementen zoals het Autosalon worden ingezet om producten aan te prijzen. De raad stelde in zijn uitspraak dat het de opdracht is van de pers om de feiten te tonen zoals ze zijn.

In dit verband kan ook verwezen worden naar artikel 1 van de code van de Raad voor de Journalistiek: "De journalist bericht waarheidsgetrouw." Als de realiteit

stereotyperend is, moet de pers dat kunnen tonen, stelt de raad. Ik weet dat dit aanleiding kan geven tot debat.

Een andere problematiek zijn de vaak stereotyperende opmerkingen en reacties op sociale media, ook bij journalistieke artikels. In dat verband kan ik verwijzen naar de richtlijn bij artikel 14 van de code over de moderatie van fora en reacties: "Bij discussieforums vallen de opiniebijdragen die erop verschijnen onder de eerste verantwoordelijkheid van de auteurs, maar het medium dat de bijdragen publiceert, is op beroepsethisch vlak mee verantwoordelijk voor het goed beheer van het forum. Om ongepaste inhoud te voorkomen of zo snel mogelijk te verwijderen bestaan onder meer volgende technieken (...)."

Welke reacties of posts ongepast zijn, moeten redacties geval per geval uitmaken. De raad heeft nog geen klachten gehad in dit verband. Een bijkomend probleem is hier dat redacties reacties op hun artikels of fora die ze zelf openen wel kunnen modereren, maar dat dat onmogelijk is wanneer mensen artikels sharen op Facebook, Twitter of andere sociale media en daar hun commentaar bij zetten. Dat kunnen de media niet opvolgen en daar kunnen ze ook niet voor verantwoordelijk gesteld worden. Stereotypering is wellicht een groter probleem op sociale media dan in de journalistiek zelf.

Ik verwijs ook naar de workshops die de ombudsman van de Raad voor de Journalistiek geeft bij redacties. Dat gebeurt op vraag van en in overleg met de redacties zelf en op maat van hun vraag. Daarbij wordt altijd uitgegaan van beroepsethische vragen en problemen waarmee zij dagelijks geconfronteerd worden. Daarbij komen ook de eerder genoemde items geregeld aan bod.

Zoals ik begin maart in deze commissie aangaf, komt het vanuit de optiek van zelfregulering toe aan de Raad voor de Journalistiek zelf, om te bekijken of de code en de richtlijnen voldoende handvatten bieden voor de journalisten.

Dat brengt me tot de Vlaamse Vereniging van Journalisten. De VVJ heeft al acties ondernomen met betrekking tot gendergelijkheid in het nieuws, meer bepaald haar participatie in de www.expertendatabank.be en de publicatiereeks 'Voorbij het cliché', een brochure die handelt over genuanceerde beeldvorming, weliswaar uit 2011, maar die zeker nog actueel en relevant is. Daarnaast hamert de VVJ op correcte berichtgeving in lijn met de code van de Raad voor de Journalistiek, wat onder meer authentieke beeldjournalistiek inhoudt.

Niets verhindert dat de VVJ, bij een concreet, relevant aanbod, zoals de oplevering van een onderzoek of op eigen initiatief, bijkomende of specifieke aandacht besteedt aan de aangegeven problematiek rond beeldvorming. Dat kan door bijvoorbeeld publicatie in het magazine De Journalist, op de website www.journalist.be of via andere communicatiekanalen.

Ik wil ook stilstaan bij de Mediacademie. Bij de Mediacademie voor de geschreven pers bestaat de mogelijkheid om naast het vastgestelde opleidingsplan bijkomende open opleidingen te organiseren. Hierdoor kan de nodige flexibiliteit aan de dag gelegd worden om tegemoet te komen aan actuele issues. Met de bijkomende open opleidingen oefent Mediacademie een signaalfunctie uit naar de volledige geschreven perssector.

Voor deze opleidingen worden gespecialiseerde en pedagogisch gekwalificeerde vakexperten en lesgevers aangesproken, evenals toonaangevende domeinexperten uit de media. Ze komen tot stand op basis van samenwerking met de leden van de adviesraad van de Mediacademie, waartoe VVJ, Fonds Pascal Decroos en de Raad voor de Journalistiek behoren, dit na een positieve beslissing van de programmacommissie van de Mediacademie.

Sensibilisering van mediaprofessionals via Mediacademie omtrent een evenwichtige en representatieve beeldvorming van de vrouw behoort dus zeker tot de mogelijkheden. Aan de stakeholders binnen de Mediacademie om dit te bekijken in functie van het bestaand aanbod en de noden.

[Mediarte.be](http://mediarte.be), de organisatie die instaat voor de uitbouw en het beheer van het audiovisuele luik van de Mediacademie, ondersteunt werkgevers in de audiovisuele mediasector op het vlak van diversiteit. Bijvoorbeeld door middel van begeleiding bij diversiteitsplannen, door advies te geven bij het bereiken van diverse doelgroepen en informatie aan te reiken over het opzetten van proefprojecten met kansengroepen. Zo besteedde Mediarte tijdens de campagne van het ESF-project rond werkbaar werken in de media, aandacht aan het feit dat de uitstroom uit de sector van 35-plussers voor een groot deel uit vrouwen bestaat omdat werken in de media en een gezin vaak moeilijk te combineren zijn. Ik citeer hier. Ik lees die zin en denk dat dit ook een vorm van stereotypering is.

Ik wil in het kader van deze vraag ook nog de rol van de VRT aansnijden. De VRT heeft in 2014 de streefcijfers voor diversiteit behaald zoals die in de beheersovereenkomst met de Vlaamse Regering zijn opgelegd. Zo kwamen vorig jaar op de tv-zenders van de openbare omroep 35,3 procent vrouwen aan bod.

Als publieke omroep, die van iedereen is en er voor iedereen moet zijn, wil de VRT diversiteit in al zijn aspecten aanpakken, zowel inzake bereik, beeldvorming, toegankelijkheid als personeelsbestand. Met de nieuwe beheersovereenkomst moet er zeker verder worden ingezet op beeldvorming rond vrouwen, maar het gaat in feite veel breder. Alle groepen van de samenleving moeten op een evenwichtige en niet-stereotiepe manier aan bod komen. Diversiteit is bij de totstandkoming van de nieuwe beheersovereenkomst ook een belangrijk aandachtspunt, waarop we in deze commissie later beslist nog zullen terugkomen.

Mijn bevoegdheid in relatie tot andere mediabedrijven is vastgelegd in het Mediadecreet en zijn uitvoeringsbesluiten. Ik ben geen voorstander van bijkomende regels zoals een verplicht logo dat aangeeft wanneer beelden digitaal zijn bewerkt. In het Mediadecreet staan afdoende maatregelen. Zo bepaalt artikel 52 van het Mediadecreet dat aanbieders van omroepdiensten geen commerciële communicatie mogen uitzenden die niet in overeenstemming is met de eerlijke behandeling van de consument. Artikel 60 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie geen elementen mag bevatten die erop gericht zijn de consument te misleiden over de te verwachten resultaten van het gebruik van goederen of diensten. Overtredingen van deze bepalingen kunnen worden gesanctioneerd door de VRM. De VRM kan dat doen op basis van een klacht of na een onderzoek op eigen initiatief. De VRM heeft nog geen klachten behandeld over de toepassing van de artikelen 52 en 60 van het Mediadecreet.

De JEP is het zelfdisciplinair orgaan van de reclamesector in België. Het behoort tot de taak van de jury om te onderzoeken of de reclameboodschappen die worden verspreid via de media in overeenstemming zijn met de regels inzake reclame-ethiek, waarvoor zij zich baseert op de wetten en de zelfdisciplinaire codes. Enerzijds onderzoekt de JEP de klachten die ze ontvangt van het publiek, in het bijzonder van de consumenten. Anderzijds behandelt ze ook vragen om advies die haar op vrijwillige basis worden voorgelegd door adverteerders, reclamebureaus en media.

Op de website van de JEP staat letterlijk dat de voorzitter van de jury in eerste aanleg ook op eigen initiatief of op vraag van een of meerdere leden van zijn jury een reclameboodschap ter onderzoek kan voorleggen aan de JEP, met het oog op de verdediging van de consumentenbelangen en/of het imago van reclame. Zo'n onderzoek, waartoe u suggereert, lijkt me dus op het eerste gezicht niet nodig.

Mijn lange antwoord toont aan dat er al heel veel bestaat, dat we veel ondersteunen en dat we de problematiek ter harte nemen. Ik ben nieuwsgierig naar uw repliek, en kan me indenken dat er nog ruimte is voor verbetering. Ik wilde toch een overzicht geven van alle zaken die nu al in het vuur liggen.

De voorzitter: Mevrouw Segers heeft het woord.

Mevrouw Katia Segers (sp·a): Minister, bedankt voor uw omstandig antwoord. U hebt goed weergegeven wat er momenteel al op het terrein gebeurt, en dat is toch al een en ander. Toch beantwoorden de resultaten in de media, op het scherm en in de tijdschriften nog niet aan wat het zou moeten zijn. Het is geen evenwichtige afspiegeling van het aantal vrouwen, noch van hoe ze eruitzien en wat hun rollen zijn. In dat opzicht blijf ik op mijn honger zitten. Ik had graag gehoord waar u mogelijkheden ziet om heel concreet te sensibiliseren.

Mijn eerste vraag is wat misbegrepen. U hebt vooral verwezen naar de lopende onderzoeksprojecten, en die ken ik uiteraard. Ik wil ook graag weten welke mogelijke sensibiliseringsprojecten op het vlak van mediawijsheid u kunt opzetten. De Mediacademie doet iets, maar niet genoeg. Er gebeurt een en ander, maar we zien het niet in de media.

Ik heb veel vragen gesteld en de thematiek is bijzonder uitgebreid. Het gaat over de aanwezigheid van vrouwen op de werkvloer in de mediabedrijven, als journalist en in andere rollen. Het gaat over de aanwezigheid van vrouwen in de media als expert, als rolmodel. Er bestaat een databank van experts, maar journalisten gebruiken die niet. Ze hebben de neiging om hun telefoonbestand te gebruiken en ze doen geen inspanningen om naar vrouwen of mensen met een beperking te zoeken.

Ik vroeg ook naar een logo, zoals PP een logo is voor product placement, maar niemand kent dat omdat het veel te klein is. Doch dat is een andere discussie. Het idee is van een logo om aan te geven wanneer beelden zijn gefotoshopt. Dat is heel moeilijk. Veel beelden komen uit een stock of komen uit internationale reclamecampagnes. Maar ook daarover zouden we de Elles en de Marie-Claire van deze wereld kunnen sensibiliseren. Mijn vraag om uitleg was naar aanleiding van de discussie over Libelle, dat fotomodellen fotoshopt, momenteel dikker maakt omdat anorexia onder modellen vaak voorkomt. Het gaat over heel veel. Ik hoop dat we het debat in deze legislatuur ten gronde kunnen voeren in samenwerking met de sector. Het gaat trouwens niet alleen over vrouwen.

Minister Sven Gatz: We zijn de ontwikkeling en de uitrol van het Kenniscentrum Mediawijsheid stapsgewijze aan het bekijken. Ik ga met hen na hoe zij ook deze problematiek proactiever kunnen aanpakken. Ik hoop u daarover tijdens de komende maanden meer nieuws te kunnen geven.

Klachten kunnen efficiënt zijn. Ik roep dan ook op om klachten in te dienen bij de VRM of bij de JEP wanneer dat nodig is. Ik verwijs naar de E3-Prijs in Harelbeke, waarbij de organisatoren meenden hun wielerskoers op een nogal speciale manier onder de aandacht te moeten brengen. Dat heeft jammer genoeg op korte tijd veel aandacht getrokken, wat waarschijnlijk ook de bedoeling was, maar het gaf ook aan dat dit niet echt gepast is. Klachten hebben dus wel degelijk nut en zouden meer kunnen of moeten worden ingediend. Ik ben het met u eens dat we dat debat moeten voortzetten en dat er op dat vlak nog veel werk aan de winkel is.

De voorzitter: Mevrouw Segers heeft het woord.

Mevrouw Katia Segers (sp·a): Ik ben blij dat u bereid bent om het debat voort te zetten en na te gaan hoe u vanuit uw bevoegdheid mee kunt sensibiliseren. Ik wil ook een oproep doen aan de voorzitter om aan het eind van het kalenderjaar

een hoorzitting te organiseren waarin we verschillende stakeholders zoals Mediawijs en vrouwenorganisaties kunnen horen om de volledige problematiek te bespreken en te ontrafelen in haar verschillende dimensies.

De voorzitter: We zullen dit op de to-dolijst zetten voor dit najaar.

De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Tine Soens aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de Jongerengids – 2136 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: Mevrouw Soens heeft het woord.

Mevrouw Tine Soens (sp-a): De Ambrassade zal noodgedwongen minder kunnen inzetten op het informeren van jongeren. Op hun website lezen we: "We kunnen er niet meer voor zorgen dat alle jongeren om de twee jaar een Jongerengids op papier ontvangen. Jongerengids wordt teruggeworpen tot zijn essentie: een breed toegankelijke, leeftijdsgebonden website waar kinderen en jongeren vanaf 12 jaar antwoorden vinden op al hun (levens)vragen. Om kinderen op de overgang naar het middelbaar en de puberteit proactief en op een kwaliteitsvolle manier te informeren, brengen we voor 11- en 12-jarigen wel nog een papieren Jongerengids uit."

Verder lezen we ook: "Ook zetten we niet meer in op lokaal jeugdinformatiebeleid. We voelen de noden, maar kunnen deze niet meer opvangen. Dit betekent dat we voor onze ondersteuning naar de JIP's en andere lokale actoren op zoek gaan naar andere actoren om hier een vernieuwende ondersteunende rol in op te nemen."

In het eindverslag van het Vlaams Jeugdbeleidsplan 2010-2014 wordt er echter een aantal keer verwezen naar de Jongerengids en naar het Jongereninformatiepunt (JIP). Zo is er bijvoorbeeld strategische doelstelling 2: "Alle kinderen en jongeren hebben toegang tot goede jeugdinformatie". Daarin wordt verwezen naar de verspreiding van de Jongerengids als realisatie op zich. Ook de toegang van kinderen en jongeren tot goede jeugdinformatie werd verhoogd. Bij strategische doelstelling 20, over een goede woning en een duurzame woonomgeving voor kinderen en jongeren, werd informatie over wonen via de Jongerengids verspreid.

Minister, ook in uw beleidsnota benadrukt u de rol van jeugdinformatie. U refereert bij doelstelling 4.1.1, 'Het jeugdinformatiebeleid doeltreffender maken', aan de ondersteuning van de lokale JIP's door de Ambrassade.

Minister, zal de Jongerengids volledig verdwijnen of bent u van plan om daar alsnog alternatieven voor te zoeken? Hoe zullen de JIP's verder ondersteund worden? Welke actoren komen in aanmerking om een ondersteunende rol op te nemen? Welke andere initiatieven zult u nemen om het informeren van jongeren te versterken?

De voorzitter: Mevrouw Van Eetvelde heeft het woord.

Mevrouw Miranda Van Eetvelde (N-VA): Minister, iedereen kent de befaamde Jongerengids, en ik wil het belang van de papieren versie daarvan niet onderschatten. Ik vraag me alleen af of het in tijden waarin sociale media de wereld van onze jongeren domineren, nodig is om voor iedereen in een papieren editie te voorzien. Ik vraag me af of die niet bij vele jongeren in de prullenbak belandt.

Natuurlijk is het voor kinderen en jongeren in maatschappelijk kwetsbare situaties die geen internettoegang hebben, wel belangrijk dat wij ze kunnen bereiken.

Mevrouw Soens heeft gelijk wanneer ze zegt dat doeltreffende jeugdinformatie een belangrijke bezorgdheid is. We moeten er inderdaad voor zorgen dat we jeugdinformatie doeltreffender maken en efficiënter kunnen organiseren. Wanneer we echter noodgedwongen moeten besparen, biedt dat ook opportuniteiten om alles vanuit een ander perspectief te bekijken en te herbedenken. Een van de zaken die deel kunnen uitmaken van een analyse is de vraag of de papieren versie van Jongerengids voor alle jongeren nog relevant is in deze eeuw. Daarbij wil ik niet gezegd hebben dat die versie moet verdwijnen.

Minister, u hebt ook in het verleden al aangegeven dat de informatie voor kinderen en jongeren, met inbegrip van kinderrechten, redelijk versnipperd aanwezig is. Welke stappen hebt u al gezet om die versnippering tegen te gaan?

In de Ambrassade is een commissie Jeuginformatiebeleid opgestart. Heeft dat al resultaten opgeleverd? Ik las ook dat de Ambrassade sinds begin 2015 een traject heeft uitgewerkt om de werking van de JIP's te hertekenen. Kunt u daarover meer zeggen? Heeft dat al tot concrete resultaten geleid?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Voorzitter, collega's, de Jongerengids verdwijnt met de huidige subsidieovereenkomst tussen de vzw De Ambrassade en de Vlaamse overheid niet, ook niet op papier. In de subsidieovereenkomst is opgenomen dat dit jaar en in 2017 minimaal 150.000 gidsen worden verspreid onder alle kinderen van 11 en 12 jaar. De Jongerengids is echter meer dan enkel een uitgave op papier. Er bestaat ook een website www.jongerengids.be. In dezelfde subsidieovereenkomst is opgenomen dat De Ambrassade de website jongerengids.be up-to-date zal houden voor 12-plussers, de website jongerengids.be actief zal promoten via sociale media én een antwoord zal geven op vragen van jongeren die via jongerengids.be worden gesteld. Er wordt de komende jaren dus wel degelijk actief ingezet op de Jongerengids.

De passage van de website die u citeert, dient samen gelezen te worden met de passage die net daarboven staat: "Aan alle 11- en 12-jarige kinderen en jongeren bezorgen we een papieren Jongerengids die enerzijds dient als eenmalig 'pushmedium' waarin elke 11- en 12-jarige de informatie krijgt waar hij/zij recht op heeft en anderzijds de beste introductie is voor de website www.jongerengids.be". De geciteerde passage wekt misschien verkeerdelijk de indruk dat er voor geen enkele leeftijdsgroep nog een Jongerengids wordt uitgegeven. Ik zal aan De Ambrassade vragen om deze passage enigszins te verduidelijken.

Wat de ondersteuning van de JIP's betreft, kunnen zij nog bij De Ambrassade terecht voor een aantal zaken, zoals vragen over jeugdinformatie en de ondersteuning voor het gebruik van www.jeugdinfotheek.be, een databank vol kwaliteitsvolle jeugdinformatieproducten en kennis rond jeugdinformatie.

Voorts zal de vereniging samen met een aantal partners een ondersteuningsaanbod uitwerken voor lokale actoren. De leden van de commissie Jeugdinformatie kunnen samen met de belangrijkste organisaties uit het veld een rol spelen in het aanduiden van de partners en het uitwerken van een ondersteuningsaanbod.

De Jongerengids is een belangrijk initiatief van het Vlaams jeugdinformatiebeleid, maar uiteraard zijn er nog heel wat andere initiatieven die ik erken en ondersteun. Ik verwijs dan naar de verenigingen voor informatie en participatie, die erkend en gesubsidieerd worden op basis van het decreet van 20 januari 2012

houdende een vernieuwd jeugd- en kinderrechtenbeleid. Deze verenigingen hebben een kwaliteitsvol informatieaanbod voor of over de jeugd, of over de rechten van het kind.

Gezien zijn decretale opdracht om kinderen en jongeren te informeren, neemt De Ambrassade, naast de Jongerengids, ook heel wat andere initiatieven. Deze initiatieven zijn ook opgenomen in de hogervermelde subsidieovereenkomst. Een aantal voorbeelden hiervan zijn de verdere ontwikkeling van het kwaliteitslabel Trusty, de verdere uitbouw van de Jeugdinfotheek, het opzetten van vormingsdagen voor informatiewerkers, het verspreiden van infozuilen enzovoort. Hierbij wil ik ook nog vermelden dat De Ambrassade, samen met relevante partners, in 2015-2016 een project over Werk en Jongereninformatie uitbouwt.

Ten slotte verwijs ik naar mijn beleidsnota waarin ik duidelijk stel dat ik in deze beleidsperiode wil zorgen voor een duidelijk aanspreekpunt voor kinderen en jongeren. Ik denk hierbij aan een specifieke dienstverlening voor kinderen en jongeren via de Vlaamse Infolijn. Samen met de jeugdinformatiespelers onderzoek ik ook of een uniek en eenvoudig toegankelijk communicatieplatform voor kinderen en jongeren wenselijk is en of dit kan worden uitgewerkt. Momenteel bekijk ik welk traject er kan worden doorlopen, met de bedoeling de communicatie en informatie naar en voor jongeren te optimaliseren.

Mevrouw Tine Soens (sp·a): Ik dank u voor het antwoord, minister. Ik ben blij dat mevrouw Van Eetvelde haar standpunt heeft genuanceerd. Er zijn inderdaad nog steeds kinderen en jongeren die geen toegang tot het internet hebben. Wellicht zijn zij het die het meest nood hebben aan gerichte jongereninformatie. Een papieren gids blijft dus belangrijk. In het citaat dat ik verwoordde, staat welk degelijk dat er nog steeds een gids voor de 11- en 12-jarigen wordt uitgebracht. Een nuancering op dat punt hoeft dus niet.

Ik ben erg benieuwd naar het project dat samen met andere partners zal worden opgezet over informatie over jongeren en werk. Maar ik heb geen antwoord gekregen hoe de JIP's verder zullen worden ondersteund, en welke actoren in aanmerking komen om de ondersteunende rol over te nemen van De Ambrassade.

Mevrouw Miranda Van Eetvelde (N-VA): Ik dank u op mijn beurt voor het antwoord, minister. In een samenleving waarin alles hard en snel evolueert, is het belangrijk dat we jongeren optimaal informeren. Ik hoor hier toch dat u daarmee begaan bent. Gezien die snelle evoluties is het ook belangrijk dat we het jongereninformatiebeleid geregeld in vraag durven te stellen en zo nodig bijsturen. De Ambrassade heeft als regisseur daarbij een belangrijke rol, maar ook de andere middelen die naar jongereninformatie gaan, moeten efficiënt worden aangewend. Ik ben dan ook blij te horen dat de minister aan De Ambrassade verduidelijking over die passus zal vragen, zo niet ontstaat onrust.

Minister Sven Gatz: Misschien heb ik uw vraag niet goed begrepen, maar in mijn antwoord heb ik toch duidelijk gesteld dat de JIP's wel degelijk bij De Ambrassade terecht kunnen voor jeugdinformatie en ondersteuning bij het gebruik van de Jeugdinfotheek. Het is mij niet duidelijk of u op dat vlak nog meer verwacht.

Mevrouw Tine Soens (sp·a): Op de website van De Ambrassade staat dat zij de noden wel aanvoelen, maar die niet meer kunnen opvangen. De Ambrassade gaat voor de ondersteuning van de JIP's en andere lokale actoren op zoek naar actoren om die ondersteunende rol op zich te nemen. Ik heb het gevoel dat u hierover nog niet voldoende hebt gezegd.

Minister Sven Gatz: Blijkbaar zijn ze toch in staat om voor een aantal ondersteuningstaken te zorgen ten aanzien van de JIP's. Voor de rest zal ik mij

bevragen hoe zij een eventuele leemte denken te kunnen opvullen. Maar het is geen volledig gat. Daarover moet ik mij informeren.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over het Vlaams-Marokkaans Culturenhuis Daarkom – 2172 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, ik wou dat we hier vandaag niet opnieuw vragen hadden moeten stellen over dit onderwerp. Maar helaas. Hier zijn al zoveel vragen gesteld en er komt maar geen einde aan dit verhaal.

Het Vlaams-Marokkaans Culturenhuis is een dossier dat nu al ongeveer negen jaar aansleept. U weet hoe alles gestart is. Ik zal het niet allemaal herhalen, maar ik wijs toch even naar de kern van het probleem: de huurovereenkomst voor het gebouw La Gaité die werd afgesloten en waarbij er op jaarbasis 236.000 euro moet worden betaald aan de eigenaar. Deze huurovereenkomst werd afgesloten door de toenmalige minister van Cultuur. Zoals u eveneens weet, gebeurde dat op onwettige wijze, aangezien de minister geen toestemming had gekregen van de Vlaamse Regering.

Het laatste debat hierover voerden we begin maart. We zijn nu weer enige tijd verder, maar hebben sindsdien nog geen nieuws mogen vernemen, terwijl dat maandelijks toch aanzienlijk wat kost aan de Vlaamse overheid. Tijdens de commissievergadering antwoordde u dat u toen nog geen conclusies kon trekken na uw overleg met uw Marokkaanse collega. Daarnaast was er ook het rapport van crisismanager Hugo De Greef, dat u in september 2014 ontvangen hebt en dat u ten gronde wilde bestuderen vooraleer hieraan consequenties te koppelen. Nu zijn we opnieuw meer dan twee maanden verder en zou ik van u graag een stand van zaken krijgen over dit dossier, maar ook over de plannen met Daarkom in de toekomst.

Welke overlegmomenten hebt u gehad met de Marokkaanse instanties en welke staan er nog gepland? Hoe zijn die contacten verlopen tussen de Vlaamse en de Marokkaanse overheid? Welke concrete beslissingen zijn hieruit voortgekomen?

Wat zijn de aanbevelingen die uit het rapport van de crisismanager naar voren komen en welke aanbevelingen zult u al dan niet uitvoeren?

Kunt u op basis van uw contacten met de Marokkaanse instanties en het rapport van de crisismanager toelichting geven over uw toekomstplannen met het Vlaams-Marokkaans Culturenhuis Daarkom, waarover u in het verleden hebt gezegd dat er misschien moet worden gedacht aan een nomadisch bestaan, waarbij we niet meer zouden gebonden zijn aan die plek, aan het gebouw La Gaité?

Wat is de stand van zaken in verband met het gebouw La Gaité? Is er al overleg geweest met de eigenaar van het gebouw, als ik het goed heb een immokantoorbouwpromotor? Wat zijn de mogelijkheden met betrekking tot de huurovereenkomst? Kan die huurovereenkomst worden ontbonden? We weten waar La Gaité ligt: in een zeer dure buurt, aan een zijstraat van de Nieuwstraat vlakbij Muntpunt en De Munt. Is het mogelijk om een andere bestemming te geven aan dat gebouw? Wordt er gedacht aan een onderverhuur van het gebouw, zodat het een andere bestemming zou kunnen krijgen?

De voorzitter: De heer Bajart heeft het woord.

De heer Lionel Bajart (Open Vld): Ik heb geen bijkomende vragen. Ik vind het allemaal goede vragen. Minister, ik kijk uit naar uw antwoorden. Afhankelijk van uw antwoorden zal ik misschien nadien nog tussenkomen.

De voorzitter: Dat is goed gedaan, een techniek om spanning op te bouwen.

Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp-a): Het siert de heer Vanlouwe: zijn ambitie om in dit dossier om de twee maanden een vraag te stellen en om vooruitgang in het dossier te krijgen. Ik had gehoopt dat dit ook in andere dossiers zo zou zijn, maar blijkbaar beperkt dit zich tot het dossier van Daarkom.

Mijnheer Vanlouwe, u komt niet dikwijls naar de commissie Cultuur, maar als u komt, pept u zichzelf op om zo negatief mogelijk te zijn over het dossier Daarkom en om zelf alternatieven aan te reiken waarmee u aangeeft dat de boel moet geschrapt worden zodat we er vanaf zijn.

Minister, u hebt, toen ik u eind maart daarover heb geïnterpelleerd, aangegeven dat u op dat ogenblik nog maar weinig nieuws had, maar dat u er naarstig aan werkte en dat u hoopte om na de zomer of zelfs al voor de zomer een aantal resultaten naar voren te kunnen brengen. Ik hoop dus, minister, dat u dit vandaag zult kunnen doen. Ik kijk dus uit naar uw antwoord.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

De heer Joris Poschet (CD&V): Minister, bij de verschillende besprekingen van dit dossier hebt u aangegeven dat u de piste zou onderzoeken om samen te werken met de partners van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie, die beide in de buurt van het Muntplein liggen. We hebben daarbij meteen de bedenking gemaakt dat die partners dan wel eerst zelf stevig in de schoenen moeten staan. We hebben vorige week nog een serieuze gedachtewisseling gehad over Muntpunt. Ik denk dat Muntpunt stilaan stevig geworteld is. Dat is een positief punt. U ging begin dit jaar ook beslissingen ter tafel leggen, of pistes. Ik sluit mij aan bij de vragen van de vorige sprekers. Hebt u daar al meer duidelijkheid over?

Ik heb nog een kleine bijvraag. We weten dat er een schrijnend gebrek is aan fuifruimte in het centrum van Brussel. Is er ooit al met de eigenaar overlegd om binnen de receptieve werkingen van Daarkom ook in meer ruimte voor fuiven te voorzien?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Collega's, op 18 november 2014 heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen minister Anis Birou, bevoegd voor Marokkanen die in het buitenland verblijven en Migratiezaken, en mezelf. Er werd toen afgesproken om ook een afspraak te beleggen met de Marokkaanse ambassadeur en de Vlaamse minister-president, om een grondig gesprek te voeren over de Vlaams-Marokkaanse samenwerking in het algemeen.

Dat gesprek tussen de minister-president en de Marokkaanse ambassadeur heeft plaatsgevonden op 28 januari. Het Vlaams-Marokkaanse Cultuurenhuis Daarkom was een van de onderwerpen van gesprek. Er is duidelijk aangegeven dat de beoogde resultaten, die ooit geformuleerd zijn in het samenwerkingsakkoord, niet geboekt of bereikt worden. We kennen allemaal de oorsprong van het probleem. Het is hier zonet nog eens uitdrukkelijk aan bod gekomen, ik ga er niet op terugkomen.

Om een en ander te formaliseren, hebben de minister-president en ikzelf eind maart 2015 een brief overgemaakt aan onze Marokkaanse collega, de heer Birou. Gisteren heb ik daarover telefonisch contact gehad met de heer Birou, om de verdere procedure te bespreken.

Het rapport van de heer De Greef, dat een aantal scenario's vermeldt, is nog altijd pertinent. Er zijn intussen zelfs een aantal suggesties overgenomen om de werking te verbeteren. De werking is ook dynamischer. Men krijgt heel wat meer mensen over de vloer, wat een positieve evolutie is.

Gisteren is overeengekomen dat ik in de komende maand, samen met de diensten van minister Birou en met de minister-president, zal bekijken welke verschillende scenario's we nu hebben. Er zijn zaken die nog altijd voorliggen, in de brede zin van het woord, of het nu het nomadische gegeven is, of toch gebouwgebonden, dan wel een verdere samenwerking met andere partners, zoals de heer Poschet suggereerde. Dat ligt allemaal nog op tafel.

We hebben wel al een interne selectie gemaakt, met een voorlopige standpuntbepaling binnen de Vlaamse Regering, maar ik ga daar nu niet in detail op in, omdat ik eerst met de Marokkaanse overheid wil aftoetsen in hoeverre wij daarover een gemeenschappelijk draagvlak kunnen vinden. Ik ben daar gematigd optimistisch over, zoals ik over alles gematigd optimistisch ben. Ik vermoed dat we tegen de zomer wel bijkomende stappen zullen kunnen zetten.

Ik kan uw ongeduld over de voortgang van het dossier wel begrijpen, maar u moet ook begrijpen dat we hier in een interstatelijke context zitten, wat qua flexibiliteit wel zijn beperkingen heeft. Indien een en ander goed loopt, wil ik na de zomer ter plaatse – in Marokko, dus – met de Marokkaanse gesprekspartners de contacten verder zetten. Uit het gesprek met de heer Birou gisteren haal ik alleen maar positieve elementen. We zullen nu bekijken hoe we verder kunnen gaan.

U had tot slot nog een vraag over het gebouw 'La Gaité'. Mijn administratie heeft enkele maanden geleden al contact opgenomen met de eigenaar van het gebouw. Dat heeft jammer genoeg geen verrassing opgeleverd, mijnheer Vanlouwe. Uit dat contact bleek namelijk duidelijk dat een vroegtijdige stopzetting met een dading die afwijkt van de afspraken in de huurovereenkomst, onbespreekbaar is voor de eigenaar. Daar zitten wij dus, zoals de Amerikanen dat zo mooi zeggen, 'between a rock and a hard place'.

Ik focus mij liever op de inhoudelijke gesprekken, die nog een aantal goede perspectieven hebben, samen met de minister-president en de Marokkaanse overheid. Over enkele maanden zullen we u meer nieuws kunnen geven, maar achter de schermen boeken wij wel, traag maar zeker, enige vooruitgang.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Bedankt, minister. Ik dank de collega's ook voor hun aanvullende opmerkingen. Ik zal dat uiteraard blijven opvolgen. Ik betreur wel dat wij een beetje ter plaatse trappelen, goed wetende wat dit ondertussen al gekost heeft aan de samenleving. Ik wil mevrouw Idrissi er ook even op wijzen wie daarvoor verantwoordelijk is. Dit is bijna een bodemloze put aan het worden, waar al ongeveer 8 miljoen euro aan besteed is.

U bent in de opstartfase zelf directeur van Daarkom geweest, mevrouw Idrissi. U weet zeer goed waarover u spreekt, wat er allemaal is misgelopen en waarom het zo lang heeft geduurd vooraleer Daarkom uiteindelijk open is gegaan. Er is van alles misgelopen bij de opstartfase, er is van alles misgelopen toen de contracten ondertekend moesten worden. Ik kan alleen maar vaststellen dat we daar nu, negen jaar later, nog altijd mee opgezadeld zitten.

Ik sta absoluut niet negatief tegenover een culturele samenwerking. De vraag is alleen of dat gebonden moet zijn aan dat project. De heer Poschet heeft bijvoorbeeld al een aantal alternatieven aangehaald. Zelf heb ik al gewezen op de mogelijkheid om het pand onder te verhuren en er een andere bestemming aan te geven, maar dat vereist opnieuw onderhandelingen. Tegelijk is er ook de mogelijkheid om het eventueel ter beschikking te stellen van andere Vlaamse verenigingen. We zitten in de onmiddellijke nabijheid van Muntpunt. We stellen vast dat daar een bepaalde dynamiek ontstaan is. Misschien zijn er mogelijkheden om daar een zinvolle invulling te geven.

Minister, u denkt tegen de zomer nieuwe stappen te kunnen zetten. Dat is ongeveer over anderhalve maand. Ik zal u hier dan zeker aan herinneren. Ik hoop alvast dat we dan toch iets verder zullen staan in dit dossier. Het is een molensteen die rond uw nek en die van de hele Vlaamse Regering hangt. We moeten echt proberen om daar knopen door te hakken, in ieders belang.

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp-a): Mijnheer Vanlouwe, als het toch zo'n molensteen is, draagt de N-VA daar al meer dan zes jaar toe bij. Wat belet de N-VA om drastische keuzes te maken? Als u toch niet gelooft in het project? Doe! Handel! U hebt alle touwtjes in handen. U hebt de Vlaamse minister-president. Wat belet u? Toon een beetje verantwoordelijkheid. Geen woorden, maar daden!

Minister, u hebt een telefonisch gesprek gehad met minister Birou. U haalt positieve elementen uit dat gesprek. Kunt u daar iets meer over vertellen?

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

De heer Joris Poschet (CD&V): U hebt al verschillende malen contact gehad met uw Marokkaanse homoloog, maar ook met de ambassadeur. In januari was dat het geval, gisteren blijkbaar ook. Wat is nu eigenlijk het struikelblok voor Marokko om iets te wijzigen aan de situatie?

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

De heer Marius Meremans (N-VA): Ik was eerst niet van plan om iets te zeggen. Mevrouw Idrissi, we bespreken dit al sinds de vorige legislatuur, u was daar toen ook bij. Natuurlijk doet men zo iets collegiaal in een coalitie. Mochten wij er in ons eentje iets aan doen, dan zou u de eerste zijn om te zeggen: zie je wel, de N-VA is niet bereid tot compromissen, luistert naar niemand, duwt iedereen weg.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp-a): Dus kiest u voor de zachte dood.

De heer Marius Meremans (N-VA): Dan horen we weer die rimram.

U stelt straks een vraag over hiphop in Brussel, wat ik voor een deel onderschrijf. Stel u eens voor hoeveel hiphopinitiatieven en urban culture we zouden kunnen subsidiëren en ondersteunen met al dat geld dat nu naar een lege doos is gegaan. Ik geef het u toch maar mee in tijden van benarde culturele keuzes die we moeten maken.

De heer Bart Caron (Groen): Mijnheer Vanlouwe, ik begrijp dat u zich in het dossier vastbijt en er met de regelmaat van de klok vragen over stelt. De trage evolutie, de complexiteit die door een internationale context wordt veroorzaakt, is u daarbij dienstbaar. Dat is goed voor u.

U mag voor mijn part zo veel kritiek hebben als u wilt op de kosten van het gebouw, het slechte management dat er al dan niet geweest is, maar het is wat het is. Contracten zijn contracten. Ik dacht dat u een legalist was en dat zou

respecteren. De minister heeft daarop geantwoord. Het is niet de eerste keer dat u dat doet. Maar de hele tijd opnieuw kritiseren, doet mij vermoeden – sorry dat ik het zo uitdruk – dat dit dossier voor u een bruin randje heeft. Dat vind ik niet leuk.

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Voorzitter, dit vind ik onaanvaardbaar!

De heer Marius Meremans (N-VA): En ik dus ook!

Het is niet de eerste keer dat u zoiets durft te zeggen, voorzitter. Dit neem ik persoonlijk op. Ik wil dat u die woorden terugneemt. Sorry, maar dit kan niet!

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Ik eis dat u die woorden terugtrekt! Ik eis dat! Onaanvaardbaar!

De heer Marius Meremans (N-VA): Dit gaat er zwaar over! Onaanvaardbaar! Een voorzitter onwaardig!

De voorzitter: Ik heb in naam van mijn fractie gesproken, en nu geef ik als voorzitter het woord aan de minister.

Minister Sven Gatz: Collega's, de ironie is dat de werking van Daarkom de laatste zes à negen maanden beter was dan ooit. Ik bedoel niet dat de vzw de vooropgestelde doelstellingen van weleer al ooit behaald heeft. Daar wil ik duidelijk over zijn. De opdracht van de heer De Greef en de nieuwe dynamiek door de huidige directeur – die ik bij dezen meer dan een eresaluut wil brengen – zorgen ervoor dat de activiteit in het huis zowat verdubbeld is. Ze zijn vooral van receptieve aard omdat door de zware gebouwlasten de werkingsmiddelen niet volstaan om veel meer te doen. We zitten een beetje tussen hangen en wurgen.

Men komt eruit met enige stijl, maar dat kan niet blijven duren. Vandaar de weg die ik tot nu toe heb afgelegd binnen de Vlaamse Regering met een voorlopige standpuntbepaling, in uitstekend overleg met de minister-president. Vandaar dat duidelijk signaal dat we naar onze Marokkaanse collega's gestuurd hebben.

Zij staan er ook voor open om de samenwerking te bekijken en herbekijken. Ze staan niet open voor een stopzetting ervan. Dat is de context waarin ik mij voorzichtig beweeg en de gesprekken met de medewerkers van minister Birou in de komende weken zal aangaan.

Zowel mijn departement als dat van de minister-president – niet alleen het kabinet maar ook de administratie – hebben een aantal scenario's bekeken. Dat is zeer ruim. Na het formele diplomatieke signaal in de vorm van die gemeenschappelijke brief van eind maart, wil ik nu eerst met de Marokkaanse collega's kijken wat we samen kunnen doen. Het spijt me, daar ga ik nu niet verder op in, anders lijkt het alsof ik hen voor voldongen feiten wil zetten.

Ik ga ervan uit dat we voorzichtige stappen zullen kunnen nemen. In het beste geval, mijnheer Vanlouwe en anderen, vinden we een geschikte doorstart, maar het gebouw en de lasten die verbonden zijn aan het huurcontract tot 2020, als ik me niet vergis, kan men niet zomaar wegtoveren. Ik ga niet in op scenario's zoals onderverhuur, maar dat zijn correcte ideeën die u aandraagt om toch een deel van de financiële last terug te dringen. Ik zal dat meenemen.

Ik wil eerst over de inhoudelijke samenwerking met de Marokkaanse ambtsgenoten tot een gemeenschappelijk draagvlak komen. Dat vraagt wat tijd: in de internationale politiek gaat het niet zo snel. Dit is een lokaal dossier met een lokale inplanting, maar tegelijk een dossier van internationale politiek. Ik heb u alles gezegd wat ik u kan en wil zeggen. U kent het dossier even goed, om niet te zeggen beter dan ik, om te beseffen dat er voorlopig niet meer kan worden gezegd.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord.

Voorzitter, u kan ik niet danken voor uw betoog. Ik blijf vragen dat u uw woorden terugtrekt. Zo niet, zie ik mij genoodzaakt om dit te agenderen op het Bureau van het Vlaams Parlement. Wanneer u mij beschuldigt van een bruin randje, dan vind ik dat onaanvaardbaar. Iedereen die mij kent, weet dat dit niet zo is. Ik heb dit op een correcte manier proberen te behandelen. Ik heb gewezen op problemen die al tien jaar bestaan. Ik wil dat er een oplossing komt voor dit dossier. Ik kan nog citeren uit adviezen van de Inspectie van Financiën (IF), uit brieven van de minister van Begroting in verband met onwettige rechtshandelingen die zijn gesteld, in verband met financieringsproblemen die tot op heden nog bestaan en waar destijds op is gewezen. Ik vind het onkies en onaanvaardbaar – ik blijf het zeggen – dat u mij daarvan beschuldigt. Ik verwacht van u dus excuses.

De heer Bart Caron (Groen): Ik mag als Vlaams volksvertegenwoordiger en vertegenwoordiger van mijn fractie zeggen wat ik wil. U bent ook niet helemaal onpersoonlijk geweest in uw betoog, als ik dat hardop mag zeggen, mijnheer Vanlouwe. Derhalve neem ik mijn woorden niet terug. Ik doe mijn politieke uitspraak zoals u. U mag agenderen wat u wilt op welk forum dan ook. De teneur waarop u het zegt – het spijt me dat ik het moet zeggen... U mag het dossier voor mijn part politiek hard aanvallen, u mag een totaal andere mening hebben dan ik, maar ik kan me niet van de indruk ontdoen – en daarom heb ik het ook gezegd – dat daar een andere agenda achter zit. En dat stoort me heel erg. Als u daar zo op reageert, dan neem ik aan dat u dat bevestigt, of net niet. *(Opmerking van de heer Karl Vanlouwe)*

De heer Marius Meremans (N-VA): U misbruikt uw positie, voorzitter. Dat is de eerste maal niet.

De heer Bart Caron (Groen): O ja, mijnheer Meremans, gaat u vooral verder.

De heer Marius Meremans (N-VA): Bij de aanstelling van de heer Briers zei u: dat is een familie Vlaams, maar geschreven met 'ae'. Dat was ook een verwijt. Nu bent u opnieuw bezig.

De heer Bart Caron (Groen): U weet dat ik het onderscheid maak tussen mijn betogen en de rollen die ik hier hanteer. Dat zal ik ook zo blijven doen.

De heer Marius Meremans (N-VA): U verwacht die twee met elkaar.

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp-a): Ik kan me ook niet van het idee ontdoen dat hier een andere agenda speelt. *(Opmerkingen van de heer Marius Meremans)*

Daarom zou ik de minister heel, heel veel courage willen wensen in de verdere onderhandelingen in de Vlaamse Regering.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Yamila Idrissi aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de hiphopcultuur in Brussel – 2237 (2014-2015)

Voorzitter: mevrouw Caroline Bastiaens

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp-a): Voorzitter, minister, in het meinumner van Brussels Studies las ik een artikel van Benoît Quittelier, een jonge onderzoeker die een doctoraatsthesis schrijft over de hiphopcultuur in Brussel. Hij maakte een inventaris van de plaatsen in Brussel waar breakdance, de populairste hiphopdans, beoefend kan worden. Quittelier verzamelde zo'n 40 plaatsen waar weleens battles en trainingen plaatsvinden. Slechts negen hiervan kunnen het hele jaar door regelmatig worden gebruikt. De breakdancescene bevindt zich vooral in het centrum en in zuidelijke gemeenten als Elsene en Sint-Gillis. Deze centrale spreiding weerspiegelt de inburgering van breakdance bij het bredere publiek.

Opvallend is dat breakdance moeilijk toegang lijkt te krijgen tot het traditionele cultuursircuit. Er zijn culturele centra zoals Jacques Franck, het Kaaitheater, de Pianofabriek, de KVS en De Maalbeek, die hun deuren openstellen voor battles en trainingen. Hiervoor hebben zij echter maar beperkte middelen, waardoor breakdancers veelal aangewezen zijn op openbare locaties, zoals de Brusselse stations. Daar worden zij vaak weggejaagd, hetzij door politie-interventies onder het mom van veiligheidsredenen, hetzij doordat locaties minder geschikt worden gemaakt voor breakdance, bijvoorbeeld door stopcontacten af te sluiten.

De Franse Gemeenschap investeert 535.000 euro in alle vormen van hiphop, stelt Quittelier vast op www.brusselnieuws.be. Dat is erg weinig vergeleken met andere dansvormen. Het getto-imago van hiphop lijkt een structurele ondersteuning in de weg te staan. Gezien het diverse publiek dat hiphop aantrekt in het multiculturele Brussel, is dit doodzonde. Ik pleitte in een motie eind vorig jaar reeds voor een geïntegreerd superdiversiteitsbeleid en een urbanculturebeleid, zodat artiesten en toeschouwers met een gekleurde achtergrond aan hun trekken kunnen komen.

Minister, wat is uw visie op de hiphopcultuur in Brussel? Vindt u dat hiphop, breakdance en urban art ondergefinancierd zijn in Brussel en Vlaanderen? Vindt u dat klassieke cultuurhuizen gestimuleerd moeten worden om meer aandacht aan deze cultuurvorm te besteden? Zo ja, op welke manier? Kunt u een beter zicht geven op het superdiversiteitsbeleid dat u voor ogen hebt?

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

De heer Marius Meremans (N-VA): Ik zal het niet in rapvorm doen. Ik zal u dat besparen. Ik heb ooit wel eens breakdance geprobeerd, maar de dag nadien is me dat niet al te goed gekomen. Er was veel 'gebroken', maar dit geheel terzijde.

Mevrouw Idrissi haalt een interessante studie aan. Ik heb de doctoraatsthesis niet doorworsteld, maar ik heb het artikel gelezen. Daarin staat dat in de Frans-talige cultuurwereld de hiphopcultuur nog steeds niet als een volwaardige kunstvorm wordt erkend, het wordt geassocieerd met de zelfkant van de maatschappij, en verder zie ik staan: "de Nederlandstalige cultuurhuizen stellen zich vaker open voor hiphop en beseffen dat ze daarmee ook een brug kunnen slaan met de buurt". Dat laatste zou een citaat zijn van de heer Quittelier.

In elk geval zijn er in Vlaanderen een aantal initiatieven van cultuurcentra. Ik heb het even opgezocht. Zo is er BEAT UP van het Cultuurcentrum Mechelen, dat een forum biedt aan hiphopartiesten. Het begint altijd op straat en belandt uiteindelijk in een andere vorm in de cultuurhuizen en op podia, al dan niet met een andere invulling. Het is een beetje moeilijk. Ik begrijp de bekommernis, maar aan de andere kant is er de vraag of wij moeten bepalen wat cultuurhuizen en cultuurcentra moeten programmeren.

Er is ook sprake van specifieke infrastructuur. Het lijkt me de taak van de stad Brussel om die te promoten. Uit wat ik lees, leid ik af dat de Vlaamse cultuurhuizen er al degelijk interesse voor tonen. Dat neemt niet weg dat we via een aantal incentives kunnen nagaan hoe we dit nog meer kunnen promoten.

Waar ik wel iets in zie, is in de grote cultuurhuizen. In uw nota staat ook dat ze een soort hub moeten zijn. Ze kunnen om uit te zoeken wat leeft, zich op het terrein, op de straat begeven en het daarna implementeren en onder hun vleugels nemen. Misschien is daar een oplossing voor te vinden.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

De heer Joris Poschet (CD&V): Voorzitter, ik vind dit een interessante vraag. Het cultuurbeleid moet alle subculturen zo veel mogelijk laten bloeien en moet dus ook onderzoeken of er ondersteuning voor hiphop mogelijk is. Dat moet niet per se met geld te zijn, het kan inderdaad ook door het toegankelijker maken van podia.

Ik herinner me dat er in december de heel interessante en gesmaakte voorstelling 'Breakdance meets Bach' was, hier in het Koninklijk Circus. Het is een voorbeeld van de richting die we uit kunnen gaan. Natuurlijk kan het ook over pure hiphop en breakdance gaan.

Ik sluit me graag aan bij de vragen van mevrouw Idrissi.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Voorzitter, mevrouw Idrissi, uw vraag en het recente artikel van Benoît Quittelier 'Hiphop in Brussel: eindelijk uit het getto?' in Brussel Studies, nummer 86 van 18 mei 2015, zijn erg interessant.

De hiphopcultuur is erg populair, maar slaagt ze erin, of krijgt ze genoeg kansen, om naast andere gevestigde kunstuitingen haar plek binnen cultuur en kunsten te verwerven? Hiphop is een brede term. De hiphopcultuur is een culturele en artistieke beweging die in het begin van de jaren 70 in New York is ontstaan en waarmee we praktijken zoals graffiti, rap, dj-optredens en natuurlijk ook breakdance associëren.

Als muziekvorm is hiphop reeds langer 'het getto' ontgroeid en doorgedrongen tot de mainstreammuziek. Het heeft een duidelijke plek verworven naast pop, rock, reggae, en elektronische muziek. Dat is ook duidelijk in Brussel als muziekstad.

De studie van geograaf aan de ULB, en blijkbaar zelf hiphopdanser, Benoît Quittelier, zoomt in op de plek in de stad voor de hiphopdans, met name de breakdance. Na de muziekvorm, stelt de auteur, is het ook duidelijk dat in Brussel de beoefenaars van breakdance aan maturiteit hebben gewonnen en dat hun sociale positie verbeterd is, waardoor breakdance, zowel letterlijk als figuurlijk, uit de marge is geraakt en zich thans ontwikkelt buiten de meest achtergestelde gebieden van de stad, in wijken met een grotere etnische en sociaal-economische mix.

Het is echter te vroeg dag om de studie in al zijn finesses en theses te ontleden. Zoals u weet, is het artikel heel recent. Daarom wil ik alvast zeggen dat mijn administratie Brussel de uitstekende gewoonte heeft om bij het verschijnen van een dergelijke studie de auteur uit te nodigen en het gesprek aan te gaan over de conclusies of aanbevelingen. Bij deze studie is dat niet anders, Benoît Quittelier werd al uitgenodigd voor een onderhoud. Ook mijn administratie Cultuur zal aansluiten bij dit gesprek.

In een eerste reactie is het positief om vast te stellen dat de studie meegeeft dat breakdance in Brussel alvast ook een podium heeft in de Pianofabriek in Sint Gillis en De Maalbeek in Etterbeek. De auteur geeft echter aan dat dit erg beperkt is en dat door gebrek aan ondersteuning en middelen en door een gebrek aan erkenning, het voor breakdancers zo goed als onmogelijk is om evenementen te

organiseren in de gevestigde culturele centra van Brussel. Breakdance zou onvoldoende gezien worden als volwaardige kunstuiting maar eerder als een instrument om toegang te krijgen tot moeilijk bereikbare doelgroepen.

De studie lijkt op zich geen volledigheid na te streven. We willen daarom ook graag alvast een aantal aanvullingen geven op wat er zich in Brussel zoal afspeelt rond breakdance. Ik dank ook de heer Meremans om het debat wat open te trekken naar de Vlaamse podia.

Sinds enkele jaren focust Zinnema, Open Talentenhuis in Brussel, zich steeds meer op 'urban arts', en dan in het bijzonder op dans, waar hiphop een belangrijk onderdeel van is. De belangrijkste trigger was het opzetten van een stadslabo in 2013, Puzzel B, in het kader van Skill City voor jongeren van 14 tot 24 jaar, rond hiphop, krumping, dancehall, breakdance en house. In enkele weekends werkten een tiental jongeren van zeer diverse afkomst aan de hiphopvoorstelling Puzzel B, onder de deskundige en gepassioneerde leiding van Cindy Claes, een Vlaamse choreografe die ondertussen 10 jaar in Londen woont en werkt. En met succes: de dansers werd gevraagd om performances te geven op allerhande activiteiten, waaronder de 11 juliviering 2013, georganiseerd door Muntpunt. Enkele deelnemers zetten verdere stappen in hun danscarrière. Zo werd een danseres geselecteerd voor de livenesshows van So You Think You Can Dance en begon een andere danser aan een bloeiende hiphopcarrière in Londen.

Zinnema gaat hierop door en zette begin 2014 het project 1000 Pieces Puzzel op. Een talentvolle, bonte bende dansers en choreografen, vooral rond hiphop maar ook hedendaags dans, werken samen aan een voorstelling. De jongeren worden gecoacht in choreografie maar ook in management, marketing, sociale media, lichttechniek, scenografie en het verwerven van fondsen. Zo geven we hen de noodzakelijke hefboomen en empowerment om hun weg vol zelfvertrouwen voort te zetten. Na een intensief creatieproces tonen deze creatievelingen hun 'work in progress' aan het grote publiek. Ze pitchten hun idee voor een deskundige jury, die aan het beste project een werkbudget en volledige ondersteuning toekent. We kregen twaalf heel uiteenlopende en kwaliteitsvolle dossiers te zien. Er waren drie winnaars, en voor de anderen zorgde Zinnema zelfs voor een natraject.

Voor 2016 diende Zinnema, samen met Engelse partners East London Dance en RichMix, een Erasmus+-dossier in bij de Europese Commissie, om een echte uitwisseling tussen Brussel en Londen mogelijk te maken. Vijftien Brusselse jongeren krijgen de kans om vijf dagen lang te worden ondergedompeld in de hiphopscene van Londen, en op hun beurt komen vijftien Londense jongeren de week erna naar Brussel om de geneugten van onze urban scene te beleven.

Het is dus duidelijk dat Zinnema urban dance au sérieux neemt en dansers en choreografen met de nodige zorg, deskundigheid en goesting wil ondersteunen en begeleiden. Wat opvalt, is dat deze diverse doelgroep ook zeer goed de weg vindt naar Zinnema. Het is dus toch wel een geslaagde wisselwerking, die bottom-up is ontstaan, in functie van de noden en behoeften van de scene. In de komende jaren werkt Zinnema extra initiatieven uit die relevant zijn voor de toekomst van hiphop in Brussel en Vlaanderen.

Ik verwijs ook nog naar enkele andere bestaande initiatieven, naast de voornoemde in De Pianofabriek en De Maalbeek. Ook dit jaar zal bij 'Brussel danst', het 11 julifeest van de Vlaamse Gemeenschap, urban dance aanwezig zijn, op het Muntplein. Zoals vorig jaar zal dat plein volledig de urban culture ademen, met onder meer dance battles. Misschien is het een suggestie om onze woordensteekspellen op die manier eens voort te zetten op 11 juli.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp·a): We hebben nu toch ervaring. (*Gelach*)

Minister Sven Gatz: Mogelijk kan men dit ook weer inpassen in de 'evenementiële' aandacht, maar onzes inziens verbreedt dit ook de culturele acceptatie van deze dansvorm, door de kwaliteit van de programmatie.

Ook binnen jeugdwerk zijn er initiatieven die tonen dat urban culture sinds enkele jaren bezig is aan een opmars in Vlaanderen. Ze werden en worden in eerste instantie voornamelijk gesubsidieerd in het kader van het experimenteel jeugdwerk, de weg bij uitstek om vernieuwende projecten een kans tot subsidiëring te geven. Momenteel worden er twee projecten gesubsidieerd – van de vijf goedgekeurde – die met urban culture, wat weliswaar inderdaad breder is dan enkel hiphop of dans, te maken hebben.

Daarnaast wordt de vzw Caleidoscopia gesubsidieerd, met het project 'a School Called Tribe' voor jongeren van 14 tot 25 jaar met verschillende achtergronden. Het project streeft naar het bouwen van een brug tussen het streetwise muziekgenre hiphop en het meer geïnstitutionaliseerde muziekgenre jazz.

Verder is er nog het project van de vzw Urban Woorden, dat zich richt tot maatschappelijk kwetsbare jongeren, onder andere jongeren met een migratieachtergrond die in armoede opgroeien of jongeren met een moeilijke thuissituatie. Men wil onder andere een kenniscentrum met betrekking tot hiphop en urban culture opzetten en een programma uitwerken voor het onderricht van jongeren over de culturele waarden van hiphop en urban culture. In het verleden werd ook Let's Go Urban vzw gesubsidieerd binnen het experimenteel jeugdwerk. Zoals u weet, is de winnaar van So You Think You Can Dance daaruit voortgekomen.

Het is de bedoeling dat experimentele projecten ook kunnen doorgroeien naar volwaardig gesubsidieerde verenigingen binnen het decreet houdende een vernieuwd jeugd- en kinderrechtenbeleid. Op termijn, vermoed ik, zal dat wel degelijk gebeuren.

Ook rolmodellen zijn uiteraard zeer belangrijk. De Antwerpse dansschool Let's Go Urban van Sihame El Kaouakibi won de eerste Vlaamse Cultuurprijs voor Amateurkunsten. Ish Ait Hamou uit Brussel – of moet ik 'uit Vilvoorde' zeggen, we gaan geen communautaire perikelen creëren –, die we ook allemaal kennen, is een tot over onze landsgrenzen heen gewaardeerd choreograaf, die onder meer jurylid is in So You Think You Can Dance, dat in Vlaanderen en Nederland wordt uitgezonden. Hij is op veel culturele vlakken actief. Hij is ook een succesvol schrijver.

Er gebeurt dus toch al vrij veel. Mijnheer Meremans, u hebt daar nog dingen aan toegevoegd die ik niet in mijn overzicht heb gegeven. Dat lijkt me dus zeer goed. Ik ben onlangs ook naar een voorstelling van de Lembeekse dansorganisatie Ballerino gaan kijken, waarvan iemand vorig jaar So You Think You Can Dance heeft gewonnen. Je ziet daar heel veel mengvormen. Hiphop is helemaal opgenomen in de programmatie van die dansgroep.

Ik beschik op dit ogenblik niet over aparte cijfers met betrekking tot de financiering van hiphop en breakdance. We zullen in eerste instantie verder moeten nagaan welke van deze initiatieven op dit ogenblik binnen welk kader het best kunnen worden ondersteund: binnen de amateurkunsten, binnen Jeugd of binnen de professionele kunsten? Dat is een discussie die nog moet en kan worden gevoerd.

U vroeg of ik stimulansen ten aanzien van de cultuurhuizen wil inzetten. Er is zeker nog een weg af te leggen. Dat weten we. De vraag die de onderzoeker opwerpt, is of breakdance geen grote problemen ondervindt om een plaats te veroveren binnen het traditionele cultuurcircuit. Zijn antwoord is alvast dat er inderdaad grote drempels zijn, in de eerste plaats met betrekking tot het gebruik van de openbare of semiopenbare ruimte, maar ook op het vlak van de

acceptatie van hiphop als dansvorm binnen gevestigde cultuurhuizen, ook al zijn bijvoorbeeld Kaaitheater, de KVS en BOZAR al meermaals gastheer geweest voor de grotere, internationale dansevenementen, de zogenaamde dance battles.

Op de vraag of klassieke muziekhuizen verder moeten worden gestimuleerd om meer aandacht te hebben voor hiphop, is het antwoord dat dit naar mijn mening misschien niet altijd meer nodig is. Ik bedoel dat hiphopmuziek binnen de programmatie van grote cultuurhuizen zoals de Ancienne Belgique (AB) en kleinere clubs in Brussel en Vlaanderen volledig is 'ingeburgerd'. De AB programmeerde zo het afgelopen jaar een vijftiental hiphopconcerten, van grotere tot ook kleinere namen en beginnende bands, met onder andere in 2014 een specifiek festival over veertig jaar hiphop. De Brusselse scene vindt vooral ook een podium in De Vaartkapoen, dat sterk investeert in een programmeerlijn voor nieuwe hiphopbands. Daarnaast vind je ook hiphop bij de Botanique, Beursschouwburg en kleinere initiatieven als Bruxelles les Bains, Bonnefooi, La Bodega enzovoort. Qua speelplekken lijkt het dus voor hiphopmuziek alvast goed te zitten in Brussel. Denk ook aan de festivals die we ook mee ondersteunen, zoals Couleur Café.

Anderzijds is urban art, waarvan hiphop een onderdeel is, ook een subcultuur die zich niet makkelijk laat inbedden in bestaande structuren. Het is een soort underground levensstijl met eigen gebruiken, eigen regels, een eigen 'taal'. Het is van oorsprong een grootstedelijk fenomeen, dat intussen steeds verder uitdijt naar andere steden en gebieden in Vlaanderen.

Urban art in Brussel weerspiegelt tevens de lokale realiteit van de hoofdstad. Een belangrijke meerderheid binnen deze subcultuur beweegt zich momenteel dan ook tegen een Franstalige achtergrond. Toch wil ik er ook op wijzen dat er vanuit Vlaams perspectief wel degelijk aandacht wordt geschonken aan de noden van deze kunststijl die worden geconstateerd in studies uit onder andere de ons omringende landen. Het bestuderen en begrijpen van deze jongerentaal is een belangrijke opdracht voor een overheid. Er zijn een aantal organisaties die de ontwikkelingen op de voet volgen en daarop inhaken, zoals Danspunt, de landelijke amateurkunstenorganisatie voor dans, en Zinnema.

Zoals eerder gezegd, willen we, in dialoog met de auteur van dit interessant artikel, nadenken en/of onderzoeken of er genoeg plaatsen zijn om breakdancers, maar bijvoorbeeld ook graffitikunstenaars, hun kunst te laten beleven, of er voldoende infrastructuur aanwezig is en of er nood is aan meer specifieke ondersteuning. Het is ook goed om de auteur te betrekken in het gesprek met Brusselse actoren die werken inzake urban culture, een gesprek dat er trouwens zal komen op vraag van het Brussels Creative Forum.

Na dit uitgebreide antwoord met betrekking tot de hiphopaspecten op zich zult u het me niet kwalijk nemen dat ik summier blijf als het gaat over de superdiversiteitsvraag, niet omdat ik die niet belangrijk vind, maar omdat dat eigenlijk een debat op zich is.

Ik zou daar later graag met u willen op ingaan, eventueel al volgende week. Anders wordt het even breed. Voorlopig verwijs ik naar mijn visienota Kunsten, en ook naar andere beleidsdomeinen. Participatie in al haar vormen is duidelijk een van mijn speerpunten. Zo getuigen hopelijk mijn Burgerkabinet en het thema van het eerste cultuurforum. Ik zet even mijn joker in voor het laatste deel. Ik wil er graag op ingaan, want het is een belangrijke vraag, maar het zou ons nu zeer ver leiden.

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp-a): Minister, in uw antwoord somt u alle initiatieven op die er vandaag gaande zijn. Ik vroeg naar uw visie, maar daar blijf ik op mijn honger zitten. U had het over participatie. Vaak praten we over meer

en een zo breed mogelijke participatie aan de klassieke cultuurhuizen. Dit is een vorm die kan worden ingezet in de klassieke cultuurhuizen. Ik denk dat daar een misverstand is. U had het vooral over de AB, maar ik denk ook aan andere huizen. Daar zou u een visie over kunnen ontwikkelen. Ik heb die niet gehoord, maar ik ben ervan overtuigd dat u dat zult meenemen. Zeker in de grootsteden Antwerpen, Gent en Brussel kunt u met de urban art veel meer doen dan het alleen maar ondersteunen. U kunt er ook een visie over ontwikkelen.

De onderzoeker zegt dat het een undergroundfenomeen is waardoor het sowieso met argwaan wordt bekeken. Je kunt het vergelijken met jazzmuziek in de jaren 20 in New York. Die scene was toen ook zeer underground en men keek er heel wantrouwig naar vanuit de gevestigde waarden. Vandaag is dat ingeburgerd. Hiphop en urban art gaan in diezelfde richting. Ik voel dat u op dezelfde golflechte zit, maar ik blijf op mijn honger over uw visie.

Met de klassieke cultuurhuizen bedoel ik niet de AB, maar de opera, de theaterhuizen, het ruimere cultuurveld dus. Die kunnen daarin worden gestimuleerd. Ik hoop daarop een van de volgende keren wel een antwoord te krijgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Yamila Idrissi aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de tentoonstelling 'The revenge of the common place' op de biënnale van Venetië – 2251 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp·a): Minister, dit jaar mocht de Franse Gemeenschap een artiest afvaardigen voor de officiële selectie van de kunstbiënnale in Venetië. Dat werd de Brusselaar Vincent Meessen. In het nevenprogramma, Collateral Events, kan men echter ook kennismaken met Vlaams werk. De tentoonstelling 'The revenge of the common place', gecureerd door Hans De Wolf, bevat werken van Rinus van de Velde, Francis Alÿs en Song Dong. Het M KHA is partner en zal de tentoonstelling dit jaar overnemen in uitgebreide vorm.

De Vlaamse Regering trok 200.000 euro uit om de Vlaamse aanwezigheid in Venetië mogelijk te maken. Dat Vlaanderen een plek krijgt op de biënnale van Venetië, een van de belangrijkste kunstbeurzen ter wereld, is natuurlijk een goede zaak. Alleen kunnen vragen worden gesteld bij de omstandigheden waarin de curator en de museale partner 'The revenge of the common place' moesten opzetten.

Zo werd de aanvraag voor deelname aan het nevenprogramma pas op het laatste moment door Vlaanderen ingediend, met alle gevolgen van dien. Minder dan twee weken voor de opening werd de locatie van de tentoonstelling nog verplaatst van Ca' Foscari, een gebouw van de universiteit van Venetië, naar het Palazzo Nani Mocenigo. Dat betekent dat in de officiële communicatie van het Belgische paviljoen, waarin de Vlaamse tentoonstelling mee is opgenomen, het verkeerde adres stond. Iedereen die de folder heeft ontvangen, heeft een fout adres gekregen. Zo zijn er nog zaken die we kunnen opnoemen. De logistiek liet te wensen over. Viviane De Muynck las een prachtige tekst voor van Verhelst, maar er waren geen micro's ter beschikking. Enzovoort. Ik vond het eigenlijk vooral jammer voor de Vlaamse kunstenaars zelf, die daar niet werden geëerd, en hun kunstwerk in zeer moeilijke omstandigheden moesten tentoonstellen.

Gezien de omstandigheden hebben de betrokken partijen er het beste van gemaakt, maar het ontging ook de recensenten niet dat er te weinig tijd was om

het onderste uit de kan te halen, wat erg jammer is voor de betrokkenen. In De Standaard werd gesproken over een al te haastig in elkaar gestoken concepttentoonstelling.

Minister, in uw visienota geeft u aan te willen inzetten op de internationalisering van onze kunsten. U wilt, zo schrijft u, de aandacht voor onze topkunstenaars benutten om ook aanstormend talent en nieuwe initiatieven naar de voorgrond te brengen en daarom de tussenkomsten in relevante internationale publieke presentatiemomenten, bijvoorbeeld op beurzen, festivals, biënnales, musea, podia enzovoort, continueren. Deze tussenkomsten evalueren moet uiteraard ook kunnen, zeker als ze 200.000 euro van een krap cultuurbudget innemen.

Minister, wat is voor u de doelstelling van de Vlaamse aanwezigheid in het nevenprogramma van de biënnale van Venetië? Hadden we niet beter kunnen wachten, deze keer overslaan, het geld sparen en de volgende keer wat beter en groter uitpakken? Waren er technische obstakels bij het tot stand komen van 'The revenge of the common place'? Wat kan worden geleerd uit de organisatie van deze tentoonstelling? Geeft 'The revenge of the common place' een voorsmaakje van uw internationale cultuurbeleid? Hoe wilt u de Vlaamse aanwezigheid op internationale manifestaties in de toekomst concreet invullen?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: De biënnale van Venetië wordt gezien als één van de belangrijkste evenementen in de hedendaagse kunstscène. Meer dan tachtig landen zijn er met een eigen paviljoen vertegenwoordigd. België heeft een mooi en centraal gelegen paviljoen dat gedeeld wordt met de Franse Gemeenschap en waar we dus maar om de vier jaar gebruik van kunnen maken. In de jaren 90 was Vlaanderen op elke editie aanwezig, in het paviljoen met een 'Nationale Deelname' afgewisseld met een tentoonstelling in het 'Collateral Programme'.

Ik ben van mening dat het waardevol is om deze traditie terug op te nemen. Daar zijn verschillende redenen voor. Ten eerste heeft Vlaanderen een rijke kunsttraditie. Het is een belangrijk deel van ons imago. Het recente nieuwe logo 'Flanders - State of the Art' is daar een goed voorbeeld van. De zichtbaarheid die de biënnale creëert, zowel binnen de professionele kunstwereld als in de internationale media, is een kans om onze huidige sterke generatie kunstenaars te tonen.

Ten tweede hebben we door de afwisseling van het paviljoen met de Franse Gemeenschap pas om de vier jaar een Nationale Deelname. Dat creëert een zekere druk op de sector. Voor beeldende kunstenaars is een nationale selectie voor Venetië een van de belangrijkste momenten in hun carrière. Eigenlijk hebben we te veel goede kunstenaars om er pas om de vier jaar een te tonen.

Ten derde sta ik sterk achter het idee om in het Collateral Programme een groepstentoonstelling te tonen. Het concept moet hiervoor nog verder uitgewerkt worden, maar een dergelijke tentoonstelling kan ook zeker een kans zijn voor Vlaamse curatoren. Vlaanderen heeft een aantal goede curatoren die uitgegroeid zijn tot gevestigde waarden, maar er is nog te weinig opvolging. Een open oproep naar curatoren met het potentieel, maar zonder belangrijke internationale tentoonstelling op het palmares, kan hen kansen geven om door te breken op internationaal vlak. Indien hier een zekere traditie in ontstaat, kan dit na een aantal sterke edities ook een verwachtingspatroon bij een deel van het publiek creëren. De afwisseling tussen een gevestigde waarde in het paviljoen en een vernieuwende collateral tentoonstelling, kan dus een troef zijn. Ik hoor ook van mijn Franstalige collega enthousiaste reacties op ons initiatief en de wil om ook van hun kant deel te nemen aan de biënnale als ze niet in het paviljoen tentoonstellen. Om redenen van efficiëntie zullen beide gemeenschappen hierin ook samenwerken, in de toekomst wellicht in toenemende mate.

Het traject van 'The revenge of the common place' liep inderdaad niet over rozen. Door de blokkering van de middelen bij de aanstelling van de nieuwe regering in 2014 kon ik pas in december 2014 instemmen met een voorstel van de administratie om ook in de jaren dat we niet in het paviljoen aanwezig zijn, in te zetten op de biënnale van Venetië.

Op enkele maanden voor de opening was een procedure met een open oproep niet meer mogelijk. Hans De Wolf van de Vrije Universiteit Brussel zag wel nog een mogelijkheid en deed een voorstel, in het kader van een langetermijnsamenwerking met de universiteit Ca' Foscari, die onder andere voor een locatie aan het Canal Grande kon zorgen. Ik heb dan beslist om hiervoor 150.000 euro vrij te maken, al bij al een bescheiden bedrag voor een tentoonstelling in Venetië. Naarmate de opening van de biënnale dichterbij kwam, werden echter de contacten tussen de beide universiteiten moeilijker. Curator Hans De Wolf legde ook te weinig afspraken met Ca' Foscari formeel vast. Daardoor kwam Ca' Foscari eerder gemaakte afspraken niet na en stelden ze a posteriori bijkomende financiële en logistieke eisen. De tentoonstelling kon niet meer op een waardige manier getoond worden en daarom werd de samenwerking op amper twee weken voor de opening beëindigd. In extremis werd via het netwerk van kunstenaar Axel Vervoordt een andere locatie gevonden: een oud palazzo, iets minder centraal gelegen, maar zeer geschikt als tentoonstellingsruimte.

Hoewel u een quote aanhaalt van een journalist die haastwerk suggereert, heb ik zelf de tentoonstelling niet zo ervaren. Ik meen ook dat elke journalist die de tentoonstelling zou hebben gezien zonder te weten dat er een voorgeschiedenis aan was voorafgegaan, dat niet zou hebben gezien. Daarmee wil ik niet zeggen dat het niet beter kan, maar ik denk dat de journalisten vooringenomen zijn doordat ze de voorgeschiedenis kennen. Ik heb dat niet zo ervaren. Het kan zeker beter en we leren hier ook uit. Mevrouw Idrissi, indien ik had gezegd dat we zouden uitstellen, dan had ik natuurlijk de vraag gekregen waarom we niet in Venetië waren. Dat moet me toch van het hart.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp·a): Maar daar had ik dan wel een juist antwoord op gekregen.

Minister Sven Gatz: Nu blijf ik op mijn honger.

Ik vind trouwens ook niet dat dit artikel het algemene oordeel van de pers weergeeft. Er verschenen ook positievere artikels en in een aantal 'must-see'-lijstjes werd 'The revenge of the common place' aangehaald, onder andere in de top 10 van NRC Handelsblad.

De totstandkoming van deze tentoonstelling is voor alle betrokken partijen een leerrijk traject gebleken, en ik heb ook gevraagd om hiervan een grondige evaluatie te maken zodat hier voor volgende edities lessen uit kunnen worden getrokken. We moeten daar niet mee wachten tot de volgende editie zich aandient, maar daar nu al aan beginnen. We zullen ook met de Franse Gemeenschap bekijken wat er gezamenlijk kan.

Men kan de beslissing om, ondanks een krappe timing, toch deel te nemen aan deze biënnale van Venetië zien als een voorsmaakje van mijn ambitie om in te zetten op de internationale aanwezigheid van de Vlaamse kunsten. Ik ben me ervan bewust dat we op kunstenvlak nu al internationaal op het hoogste niveau meespelen. Via mijn beleid wil ik ervoor zorgen dat onze huidige internationaal gelauwerde generatie navolging krijgt. Het nieuwe Kunstendecreet reikt hiervoor ook de juiste instrumenten aan. Ik wil nog verder overleggen met alle betrokkenen, de administratie, Kunstenpunt, het Vlaams Architectuurinstituut en de sector, om het internationale beleid nog verder vorm te geven en met concrete voorstellen te komen.

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp·a): Minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. Ik ben het met u eens dat deelnemen aan de biënnale van Venetië voor kunstenaars een van de belangrijkste momenten uit hun carrière is. Dat is altijd een hele eer.

Ik was ook op de receptie. De opmerkingen die daar werden gemaakt over het summum van de Vlaamse beeldende kunstenscène waren bijna unaniem. Als het anders was geweest, had ik het ook wel gezegd. Er werd ook gezegd dat de kunstenaars op die locatie absoluut niet tot hun recht kwamen. Dat is natuurlijk subjectief, want u zegt dat dat wel het geval was. Maar het kan toch niet dat men iemand als Viviane De Muynck laat optreden zonder dat is gezorgd voor de juiste technische ondersteuning.

Ik kan zo nog doorgaan. We moeten dat echt vermijden. Onze Vlaamse kunstenaars genieten al van grote erkenning in het buitenland. We moeten hun reputatie helpen uitdragen. Maar dan moeten we wel lessen uit de ervaringen durven te trekken, en durven te zeggen dat dit echt niet oké is.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Caroline Bastiaens aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over bibliotheekvoorzieningen voor mensen met een leesbeperking – 2266 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: Mevrouw Bastiaens heeft het woord.

Mevrouw Caroline Bastiaens (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, de afgelopen maanden was er in de cultuursector maar ook in de publieke opinie en de media veel heisa over de toekomst van de bibliotheken in Vlaanderen. Maar naast de lokale gemeentelijke bibliotheken worden via het decreet Lokaal Cultuurbeleid ook nog enkele vzw's gesubsidieerd die instaan voor de bibliotheek- en informatievoorziening voor mensen met een leesbeperking. Ik heb het dan over Blindenzorg Licht en Liefde, Luisterpuntbibliotheek en Transkript.

De aanpassingen aan het decreet Lokaal Cultuurbeleid hebben geen invloed op deze organisaties, maar het is wel belangrijk voor de uitbouw van een inclusief informatie- en bibliotheekbeleid om een toekomstgerichte visie op hun werking te ontwikkelen. De groep van mensen met een leesbeperking is immers groeiende en zeer divers: het betreft zowel personen met een visuele beperking – blinden en slechtzienden – als personen met een andere leesbeperking, zoals dyslexie of mensen die fysiek niet in staat zijn om een boek vast te houden. In uw beleidsnota kwamen deze organisaties evenwel niet ter sprake, vandaar dat ik u hierover enkele vragen wil stellen.

Amper 5 procent van de boeken die in Vlaanderen worden uitgegeven, wordt omgezet voor blinden en slechtzienden. Het inlezen van boeken is immers een langzaam proces: de productie van een Daisyboek neemt ongeveer zeven maanden in beslag. Dankzij moderne digitale technologie en elektronische boekfiles van de uitgever zou dit proces veel sneller kunnen verlopen, waardoor ook meer boeken en tijdschriften ter beschikking zouden kunnen worden gesteld. Tot nu toe worden de verschillende 'leesproducten' – boeken, tijdschriften, kranten, Daisyboeken en brailleboeken – door een andere organisatie geproduceerd, omdat ze gebruikmaken van andere dragers of technologie. Indien wordt overgestapt naar een digitaal en meer geïntegreerd productiesysteem zou men veel efficiënter kunnen samenwerken.

Welke maatregelen wilt u nemen om de Vlaamse uitgevers te motiveren om samen met de gespecialiseerde organisaties in te zetten op deze nieuwe productiemethodes? Om tot een nog performanter aanbod te komen en zo een antwoord te bieden op de toenemende vraag naar gespecialiseerde begeleiding en advisering inzake toegankelijkheid, heeft de Vlaamse Regering beslist om alle beleidsuitvoerende taken inzake toegankelijkheid te bundelen binnen een organisatie. Hiertoe werd in 2014 het extern verzelfstandigd agentschap (EVA) Toegankelijk Vlaanderen opgericht. Vanaf 1 januari 2015 zijn in dit agentschap een aantal expertisecentra opgegaan.

Heeft de Vlaamse Regering onderzocht of het wenselijk is om dit agentschap ook de opdracht te geven om in te staan voor de toegankelijkheid van informatie? Toegang tot informatie beperkt zich immers niet alleen tot algemene lectuur – fictie en non-fictie –, educatieve boeken, kranten en tijdschriften, maar omvat ook audiodescriptie van films en tv-uitzendingen, het anysurferlabel voor websites, toegankelijke informatie in openbare gebouwen en toegankelijke overheidscommunicatie en -publicaties, enzovoort. Dit maakt volgens mij het best deel uit van een gecoördineerd Vlaams beleid voor toegankelijke informatie.

In april hebben Luisterpuntbibliotheek, Blindenzorg Licht en Liefde, Kamelogo en Transkript u een gemeenschappelijke nota bezorgd. Daarin wordt gepleit voor een degelijke uitbouw van de bibliotheekdienstverlening en verdere inbedding ervan in de lokale bibliotheken enerzijds en een versterkte samenwerking over de Vlaamse beleidsdomeinen heen om zodoende toegankelijke lectuur en informatie te garanderen voor mensen met een leesbeperking anderzijds. Wat is uw reactie op deze nota? Hebt u hierover al overlegd met uw collega's? Wat zijn desgevallend de concrete beslissingen van de Vlaamse Regering?

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp-a): Ik sluit me graag aan bij de interessante vragen van mevrouw Bastiaens.

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

De heer Marius Meremans (N-VA): Ik deel dezelfde bekommernissen. De vraag is interessant, en ik ben benieuwd naar de maatregelen die zullen worden genomen en hoe het EVA nog meer zal worden uitgebouwd.

De heer Bart Caron (Groen): Namens mijn fractie sluit ook ik me daar graag bij aan.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Voorzitter, collega's, ik ben uiteraard op de hoogte van de problematiek. Luisterpuntbibliotheek en de twee productiecentra Transkript en Blindenzorg Licht en Liefde ontvangen samen jaarlijks een subsidiebedrag van 2.465.082 euro. Van dit bedrag is 582.000 euro bestemd voor de aanmaak van Daisyboeken, brailleboeken, hoorspelen en luistertijdschriften.

U hebt een punt dat een meer geïntegreerd productiesysteem tot efficiëntiewinsten kan leiden. Wegens de betrokkenheid van diverse actoren – bibliotheek, productiecentra, uitgevers, auteurs, onderwijs, belangenbehartigers, enzovoort – die elk eigen doelstellingen nastreven, is dit een complexe materie die meer onderzoek vereist. Een eengemaakt systeem vereist ook dat de verschillende technologieën die momenteel worden gebruikt, worden vervangen, en bijkomende investeringen zijn in tijden van schaarste geen evidentie. Het is lovenswaardig dat Luisterpunt in 2011 al een overeenkomst sloot met de Vlaamse Uitgevers Vereniging over het digitaal ter beschikking stellen van geconverteerde lectuur

aan personen met een leesbeperking. Ik zal de problematiek alvast meenemen naar het Boekenoverleg en het Vlaams Fonds voor de Letteren vragen hoe er kan worden ingezet op een efficiëntere manier van werken, en wat de financiële implicatie hiervan is.

Het Agentschap Toegankelijk Vlaanderen is een bevoegdheid van minister van Gelijke Kansen Homans. Navraag leert dat het agentschap sinds mei 2015 – en niet zoals eerder was voorzien op 1 januari – effectief operationeel is. Op dat moment kantelden de organisaties Enter, Intro en de adviesbureaus ATO, Westkans en Toegankelijkheidsbureau in Toegankelijk Vlaanderen in. De vraag over de toegankelijkheid van informatie werd wel degelijk in rekening genomen bij de totstandkoming van het agentschap. Het is zo dat de hogergenoemde organisaties reeds langer werken rond meerdere aspecten van de toegankelijkheid van informatie en communicatie.

Binnen de werking aangaande de toegankelijkheid van de leefomgeving wordt een brede invulling gegeven aan het begrip toegankelijkheid. Zo wordt in het kader van de toegankelijkheid van gebouwen of het publieke domein steeds aandacht besteed aan de mentale aspecten als de 'leesbaarheid' van een gebouw of een duidelijke en leesbare signalisatie. De werking van Intro focust zich op het toegankelijk maken van allerhande evenementen. Binnen deze context werkt de organisatie al geruime tijd aan het toegankelijk maken van filmvoorstellingen via audiodescriptie of realiseert ze integraal toegankelijke toneelvoorstellingen en concerten met boventiteling, tolken Vlaamse gebarentaal, ringleidingen en voetstoelen. Ook krijgen eventorganisatoren advies en ondersteuning bij de realisatie van een toegankelijke communicatie. Dat betekent: informatie op de website, folders, prijslijsten, et cetera. Al deze opdrachten worden integraal gecontinueerd binnen het agentschap Toegankelijk Vlaanderen.

Het begrip 'integrale toegankelijkheid', waarrond de opdrachten van het agentschap zich situeren, werd binnen het oprichtingsdecreet van het agentschap ook ruim gedefinieerd. Het omvat onder meer de zelfstandige en gelijkwaardige bereikbaarheid, betreedbaarheid, begrijpbaarheid en bruikbaarheid van de fysieke omgeving, van vervoer, van evenementen, van producten, van informatie en van communicatie. Het agentschap heeft vandaag echter nog geen expliciete opdracht inzake de toegankelijkheid van lectuur of websites en andere digitale communicatieplatformen.

Ik heb hierover overlegd met minister Homans. Zij heeft mee de nodige input voor het antwoord op uw vraag gegeven.

Ik heb de nota over inclusie door middel van toegankelijke lectuur en informatie voor mensen met een leesbeperking ontvangen. Zoals u aangeeft, omvat deze nota aanbevelingen die meerdere Vlaamse collega's aanbelangen, namelijk behalve de minister van Cultuur en Media ook de ministers van Gelijke Kansen en Onderwijs, en in het bijzonder die van Welzijn. Er worden eveneens aanbevelingen geformuleerd die federaal en Europees worden geregeld.

In eerste instantie wordt de nota aan mijn administratie voorgelegd om te onderzoeken wat concreet haalbaar is, en dit in overleg met Bibnet, de Nederlandse Taalunie en het Vlaams Fonds voor de Letteren, in het kader van de hernieuwde samenwerking tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap. Ik onderschrijf in elk geval het belang van die nota, die inderdaad het voorwerp van een domeinoverschrijdend overleg moet worden. Ik ga ervan uit dat concrete afspraken binnen de Vlaamse Regering zullen worden gemaakt in het kader van het gelijkheidskansenbeleid, dat transversaal de verschillende beleidsdomeinen coördineert.

De voorzitter: Mevrouw Bastiaens heeft het woord.

Mevrouw Caroline Bastiaens (CD&V): Minister, dank u wel voor uw antwoord. Met mijn eerste vraag vroeg ik naar nieuwe systemen. U wijst erop dat het een complexe materie is. Ik ben het daarmee eens. Maar voorbeelden uit het buitenland tonen aan dat er een aantal dingen mogelijk zijn. Ik heb ook begrepen dat u de opdracht hebt gegeven aan het Vlaams Fonds voor de Letteren. Dat is inderdaad een van hun opdrachten. Maar er zitten hier ook wel een aantal opportuniteiten in het kader van innovatie in. Ik weet dat koken geld kost. Als we naar verschillende vormen van input kijken, moeten we ook de kant van de innovatie bekijken. Die zou ook wel eens een bijdrage kunnen leveren. Ik ben blij dat u verder overleg hebt gepleegd. U hebt gelijk, een deel van het verhaal zit ook bij minister Homans. Verder overleg is hier noodzakelijk. Maar ik dring erop aan dat concrete acties niet te lang uitblijven. We kunnen blijven overleggen met verschillende stakeholders. Wij moeten de dingen stap voor stap concreet aanpakken. Ik zei het al in mijn vraag: de groep van mensen met een fysieke beperking of een leesbeperking groeit. Daarom vind ik dat verdere actie noodzakelijk is.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Yamila Idrissi aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de culturele samenwerking tussen de gemeenschappen – 2270 (2014-2015)

VRAAG OM UITLEG van Cathy Coudyser aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de culturele samenwerking tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap – 2303 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp·a): Voorzitter, minister, vorige week raakte bekend dat de Vlaamse Gemeenschap 50.000 euro zal bijdragen aan de uitbouw van de meertalige bioscoop Le Palace op de Anspachlaan in Brussel. Eveneens vorige week vernamen we dat u samen met uw collega Joëlle Milquet elk 100.000 euro vrijmaakt om in Flagey een nieuw festival gewijd aan de digitale kunsten te organiseren. Het is goed dat een culturele kanker in Brussel, die symbool stond voor tegenwerking, eindelijk de kans krijgt om uit te groeien tot een meertalige kwaliteitsbioscoop in hartje Brussel. Tegelijkertijd maakt u een bedrag vrij dat amper volstaat om een paar films te ondertitelen. Ik verwacht dan ook dat u snel meer ambitie toont voor dit initiatief.

Het nieuwe festival van Flagey is eveneens een goed initiatief, maar tegelijk is het vooral een nieuwe programmatie van een culturele instelling die sowieso al door beide gemeenschappen gesubsidieerd wordt. Dit is dus bezwaarlijk een nieuwe vorm van cocommunitaire culturele samenwerking te noemen.

U juicht deze initiatieven toe als een uitvoering van het cultureel akkoord tussen beide gemeenschappen, dat in de vorige legislatuur ondertekend werd. Maar tegelijk komt er kritiek, met name van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg (KVS), het Théâtre National en Kunstenfestivaldesarts. Zij stellen dat er beter budgetten worden vrijgemaakt voor de bestaande samenwerkingen, zoals die tussen de cultuurhuizen KVS en Théâtre National, of zoals voor het Kunstenfestivaldesarts, voor bottom-upsamenwerking dus. Deze goede initiatieven zouden inderdaad geloofwaardiger zijn als er niet tegelijkertijd zou worden gezaagd aan de poten van diegenen die zonder politiek akkoord al jaren die culturele samenwerking op het gepaste ambitieniveau realiseren.

De KVS verloor 168.000 euro, Kunstenfestivaldesarts 77.000 euro. Minister, u zult begrijpen dat ik toch wel een aantal vragen heb.

Kunt u meer vertellen over het 'nieuw fonds' waarin volgens de berichtgeving ook de volgende jaren het budget voor het digitaal festival zal worden gestort? Wordt dit een fonds voor cocommunaire culturele samenwerking? Welk groeipad voorziet u voor dit fonds? Welke bijkomende ondersteuning – in het kader van het cultureel akkoord – krijgen bottom-upinitiatieven als Kunstenfestivaldesarts of KVS/Théâtre National voor de uitbreiding van de bestaande culturele samenwerking?

In 2016 komt er een oproep voor samenwerkingsprojecten. Welk budget zal vanuit beide gemeenschappen aan de oproep voor samenwerkingsprojecten besteed worden? Is dit een nieuw budget of gaat het om verschuiving van middelen?

Hebben u en minister Milquet de intentie om de Brusselse collega's in de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en de Commission Communautaire Française (COCOF) te betrekken bij de culturele samenwerking in Brussel? En plant u ook het gewest te betrekken, dat binnen de bevoegdheden toerisme en imago investeert in gedeelde tweetalige culturele initiatieven?

De voorzitter: Mevrouw Coudyser heeft het woord.

Mevrouw Cathy Coudyser (N-VA): Eind 2012 sloten de voormalige Vlaamse minister van Cultuur Joke Schauvliege en haar Franstalige collega Laanan het Cultureel Samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap af. Het akkoord werd in 2013 omgezet in Vlaamse decreetgeving. Tijdens de vorige legislatuur was er echter geen tijd meer om er ook een inhoudelijke invulling aan te geven. Dat is dus wel een opdracht voor deze legislatuur. In uw beleidsnota, minister, lezen we ook dat u daar nadrukkelijk inhoudelijke invulling aan wilt geven. Ondertussen hebben zowel de Vlaamse Regering als de Franstalige collega's hun vertegenwoordigers in het platform aangeduid.

Intussen doken in de media twee voorbeelden op van die inhoudelijke invulling van het samenwerkingsakkoord. Het eerste is een festival van digitale kunsten in Flagey in november. In de media zei u daarover: "Het wordt een heel breed festival met diverse disciplines." Beide gemeenschappen trekken er 100.000 euro voor uit. De volgende jaren zou daarenboven een gelijkaardig bedrag in een nieuw fonds gestort worden, naar analogie van het Beste Buren-project, een gemeenschappelijk Vlaams-Nederlands cultuurfonds.

Op 13 mei vernamen we dan dat de filmtempel Le Palace een tweetalige of meertalige bioscoop wordt, met opnieuw subsidies van beide cultuurgemeenschappen. Beide gemeenschappen dragen elk 50.000 euro bij. Het grootste kapitaal wordt volgens de media bijeengebracht door de privé-initiatiefnemer Le Palace, en ook Beliris, het financieringsvehikel van de federale overheid voor grote projecten in Brussel, zou een stuk mee financieren. De media geven aan dat er vier bioscoopzalen en een restaurant zullen komen. De programmatie, zowel voor scholen als het publiek, zal zich tot de twee taalgemeenschappen richten.

Omdat in dit dossier ook Beliris betrokken partij is en de gemeenschappen de facto het voortouw nemen en zodoende het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest gepasseerd wordt, zou er, opnieuw volgens de media, gewerkt worden aan een constructie waarbij de huidige eigenaar, de Franse Gemeenschap, een erfpacht verleent aan het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, dat zo een vinger in de Palace-pap krijgt.

De onderhandelingen over een dergelijke erfpachtovereenkomst zouden in de laatste rechte lijn zitten. Klopt die berichtgeving in de media? Kunt u daar wat

verduidelijking bij geven? Kunt u een concrete toelichting geven bij de inhoud en de doelstelling van de initiatieven in het kader van het Cultureel Samenwerkingsakkoord die recent bekend zijn gemaakt? Op welke allocatie van de begroting worden de middelen voor die twee concrete voorbeelden ingeschreven?

Specifiek wat betreft het project rond de bioscoop: kunt u toelichting geven bij de concrete invulling als tweetalige of meertalige bioscoop, evenals bij de afspraken die gemaakt zijn omtrent de programmatie? Voor het project in Le Palace gaf u in een interview aan dat het in het begin gaat over een veeleer bescheiden bedrag van 50.000 euro. Betekent dat dat er voor de komende jaren gekeken wordt naar een grotere financiële ondersteuning? Zouden die middelen de komende jaren opgetrokken worden? Zo ja, welk bedrag hebt u voor ogen?

Uw federale collega Reynders, die bevoegd is voor Beliris, en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zijn betrokken partij. In hoeverre is er overleg gepleegd met beide partijen? Tot welke resultaten heeft dat overleg geleid? Hoe zal Beliris het project concreet ondersteunen? Welke engagementen neemt het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest op?

Er zijn nu twee voorbeelden van inhoudelijke invulling via de media toegelicht. Zijn er nog meer projecten op til? Kunt u daar meer toelichting bij geven? Hoeveel middelen worden daar in de eerstvolgende jaren voor ter beschikking gesteld? Hebt u een streefbudget voor ogen om ook in de komende jaren concreet invulling te geven aan dat samenwerkingsakkoord?

De voorzitter: De heer Bajart heeft het woord.

De heer Lionel Bajart (Open Vld): Minister, de collega's hebben al een uitgebreid overzicht gegeven. Ik wil even inpikken op wat collega Coudyser zei. Dit is inderdaad een eerste inhoudelijke invulling van het culturele samenwerkingsakkoord. Wat zijn de volgende mogelijkheden of stappen die u overweegt? Op welke manier kunnen de COCOF en de VGC daarbij betrokken worden?

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

De heer Joris Poschet (CD&V): Voorzitter, ik sluit me aan bij de voorgaande sprekers. Het klopt dat het akkoord een drietal jaar geleden is afgesloten tussen de ministers Schauvliege en Laanan.

Het lijkt me ergens ook logisch dat het voor het eerst echt wordt ingevuld in Brussel. Voor onze partij moet Brussel geen verdeelde stad zijn, maar een stad om te delen tussen de verschillende gemeenschappen en de mensen die er wonen. Ik vind het belangrijk dat initiatieven van onderuit groeien en dat we die ondersteunen. Dat is een van de basispijlers van de christendemocratie. Voor ons is belangrijk dat de ruggengraat van die samenwerking de twee gemeenschappen blijven. Dat kan werken. We zien dat bij Flagey. Het kan dat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest vanuit een of andere, al dan niet obscure, ruim ingevulde bevoegdheid een steentje, of een dikke steen, bijdraagt. Dat wou ik nog meegeven als aandachtspunt.

De heer Bart Caron (Groen): Bij de verkiezingen een jaar geleden hebben we in ons programma voorgesteld om een fonds op te richten om culturele samenwerkingsprojecten op de vloer mogelijk te maken. U hebt een gelijkaardig idee. Het is heel goed om het op die manier te voeden en prioriteit te geven aan bottom-up initiatieven. Het idee BesteBuren is mooi. Dat heeft een enorme waslijst aan voorstellen opgeleverd. De beoordeling is dan weer een andere zorg natuurlijk. Die moeten we deels uitbesteden en aan specialistenhanden geven. Ik wil mijn steun geven aan de concrete invulling.

De vragen van de dames Idrissi en Coudyser, vooral die tweede, zijn nog veel uitgebreider, dat wil ik benadrukken, dat vind ik belangrijk.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Zoals het parlement uit antwoorden op vorige vragen weet, bestaat er een sterke wil bij de Vlaamse en de Franse Gemeenschap om krachtig en in goed tempo uitvoering te geven aan het cultureel samenwerkingsakkoord. Sinds geruime tijd ben ik in overleg met mijn homoloog, minister Milquet, en we maken vorderingen op de drie afgesproken lijnen.

Er is de uitvoering van het akkoord ten behoeve van de sector. Van meet af aan hebben beide partijen de intentie geformuleerd om het akkoord tastbare uitvoering in de sector te geven. Hier wordt gewerkt aan een top-down initiatief, een groot, jaarlijks cultureel project, dat als speerpunt kan fungeren voor de samenwerking. Zo zullen dit jaar nog, in het najaar, beide gemeenschappen in Flagey, een symbolische plek in Brussel, een energiepunt van de co-communautaire samenwerking, een nieuw initiatief ondersteunen rond het thema van digitale kunst.

Daarnaast willen we bottom-up werken en zoveel mogelijk initiatieven ondersteunen die de samenwerking opzoeken over de taalgrens heen, niet alleen in Brussel maar over het hele land. Ik neem aan dat er dit jaar enkele bestaande samenwerkingen, muzikaal of podiumkunsten, zich afvragen waarom de overheid daarnaast nu nog een spoor moet creëren, top-down, rond digitale kunst. We kunnen een inhoudelijk debat voeren over het belang van digitale kunst. Dat is een heel breed gegeven. Het is goed dat we daar meer aanzet toe geven om dat een groter draagvlak te geven.

Mochten we het bedrag dat ik straks zal noemen, en dat u eigenlijk al kent, wat u misschien enigszins voorbarig een fonds voor co-communautaire samenwerking noemt, maar dat wel de prefiguratie ervan kan zijn, verder verdelen over de bestaande co-communautaire samenwerkingen, Kunstenfestivaldesarts en andere, dan zou de kritiek zijn dat het te weinig is om te verdelen over het aantal partners, dus het is altijd wat. Ik ben ervan overtuigd dat wat we doen vrij snel op elkaar zal inhaken. Met andere woorden: we willen wel degelijk een symbolische start geven in het najaar met de digitale kunst Les Arts Numériques, zoals dat zo mooi heet in het Frans, in Flagey. Het is de bedoeling om daarna, in 2016, in heel het land een sneeuwbaaleffect te creëren.

Voor dit laatste initiatief werd, zoals u weet, een samenwerkingsplatform geïnstalleerd dat bestaat, overeenkomstig het akkoord, uit telkens vier leden van beide gemeenschappen, in totaal acht: één vertegenwoordiger van elk administratie, telkens de leidend ambtenaar van de cultuurambtenaar, één vertegenwoordiger van elke minister en twee vertegenwoordigers vanuit beide cultuursectoren.

Het samenwerkingsplatform wordt administratief ondersteund door een ambtenaar van elke administratie en kan ook om advies gevraagd worden met betrekking tot andere onderwerpen in het kader van het samenwerkingsakkoord. De eerste vergadering van het samenwerkingsplatform vond plaats op 4 mei – in het Kaaithéâtre pour la petite histoire – en een nieuwe vergadering staat al gepland voor 16 juni. Nu is het een kwestie van aan de gang komen en blijven.

Er wordt momenteel binnen het samenwerkingsplatform een projectoproep voorbereid, die we graag lanceren in het najaar van 2015 voor uitwerking in 2016, en waarbij elk initiatief een gelijke ondersteuning krijgt vanuit de Vlaamse en Franse Gemeenschap. Het succesmodel van BesteBuren als programma staat hier als voorbeeld. Zelfs al ging het om relatief bescheiden bedragen van 7000 à 7500 euro, er zijn veel projectaanvragen ingediend in Vlaanderen en Nederland, zo'n

150 à 200. 110 zijn er gehonoreerd. Dat heeft vrij veel appeal gehad en kan als 'seed money' worden beschouwd, met allerlei initiatieven.

Ook hier willen we in 2016 onder de noemer digitale kunst werken en zal het uiteraard telkens een partnerschap moeten zijn van een Vlaamse en Franstalige organisatie. Dit is nader te bespreken. Ik kan daar in de komende maanden wellicht helderder toelichting rond geven wanneer het samenwerkingsplatform daarmee klaar is.

De middelen waarin voor deze projecten wordt voorzien, komen uit het budget voor bilaterale samenwerking. We plannen een gemeenschappelijk budget in 2016 van twee maal 100.000 euro. Is dat gigantisch? Neen. Is dat een goed begin? Wellicht wel.

Naast de uitvoering van het akkoord ten behoeve van de sector, willen wij de politieke prioriteiten voor de samenwerking op langere termijn bekijken. De respectieve kabinetten werken aan topics op beleidsniveau. Het kan dan gaan om gezamenlijke standpunten ten aanzien van derde partijen, bijvoorbeeld de federale, Europese of internationale overheden. Denken we aan media-aangelegenheden zoals het auteursrecht, het kunstenaarsstatuut.

Anderzijds kijken we naar een versterkte onderlinge samenwerking rond gedeelde cultuuragenda's – dit komt wat mij betreft als eerste op de agenda –, de gereguleerde boekenprijs – we zullen de discussie hier hebben op 4 juni over de stand van zaken –, samenwerkingsmodellen die nu al bestaan in de verschillende instellingen, of het recente voorbeeld, namelijk de ondersteuning van Pathé Palace.

Zoals gezegd, is het de bedoeling dat elke minister vanuit zijn eigen budgetten en op gelijke basis jaarlijks één groter project ondersteunt en in projectmiddelen voorziet voor kleinere samenwerkingsinitiatieven. Ik zei al dat het voor ieder om 100.000 euro gaat. In 2015 starten we met een kleiner budget. Dat wordt op het ene grotere project in Flagey geconcentreerd.

In de praktijk bestaan vandaag al verschillende voorbeelden van samenwerking tussen cultuur- en kunstinstellingen van elke gemeenschap. Bestaande initiatieven steunen we vanuit de reguliere werkmiddelen. Vanuit het Samenwerkingsplatform kiezen we er echter resoluut voor om nieuwe initiatieven een kans te geven om zo de dynamiek van het akkoord, de culturele samenwerking, nog meer kracht te geven.

Er is me gevraagd of we de intentie hebben samen te werken met de Brusselse collega's. Ja, we willen dit doen. Zoals het parlement weet, is het mijn uitdrukkelijke ambitie om ook naast of buiten het cultureel samenwerkingsakkoord strictu sensu de beleidsdialoog op te starten en tot concrete resultaten te brengen inzake het cultuurbeleid in Brussel dat verspreid zit over de verschillende overheden en beheerders. We zetten momenteel de eerste stappen na de bilaterale politieke contacten om dit te agenderen op een interministeriële conferentie voor cultuurbeleid. Het is mijn overtuiging dat we Brussel cultuurstad nog sterker vorm kunnen geven, uitdragen en promoten. Het potentieel is er om, naar het voorbeeld van zoveel andere steden, Brussel voor de eigen inwoners, zakenmensen, toeristen, pendelaars en voor wie over de vloer wil komen, nog meer met cultuur te laten associëren.

Ik ga hierover in gesprek met alle betrokken partijen: de federale overheid, de Franse Gemeenschap, maar uiteraard ook de VGC en de COCOF, en ja, ook het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.

Het is inderdaad mijn bedoeling om het project Palace mee te ondersteunen. Dit project zal verschillende bioscoopzalen omvatten en een restaurant. Het is

uitdrukkelijk de bedoeling van het filmcentrum, waarvan Luc Dardenne een van de drijvende krachten is, om zich te richten tot de scholen en het brede publiek van de twee taalgemeenschappen. Mijn intentie is om voor de werking middelen in de grootorde van 50.000 euro vrij te maken. Deze middelen worden voor 2015 en 2016 vrijgemaakt op de begroting Brusselse Aangelegenheden. Daarna zullen we zoeken naar een meer structurele oplossing.

Voor de aanpassingswerkingen zijn ook gesprekken gestart om Beliris-middelen aan te wenden. De eigenaar – de Franse Gemeenschap – zal mogelijks een erfpachtovereenkomst sluiten met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zodat ook zij duidelijk partij worden in dit dossier. Daarmee kan Le Palace een kleiner voorbeeld worden hoe we in Brussel vanuit alle betrokken partijen met cultuur kunnen omgaan.

Denken we aan de onzalige periode van de wedren tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap van mijn voorgangers Anciaux en Hasquin, om het gebouw te verwerven. Uiteindelijk heeft de Franse Gemeenschap aan het langste eind getrokken, maar nooit een degelijke werking in het gebouw kunnen opzetten. Dat gebeurt nu wel. In feite is onze ondersteuning aanvullend, want de financiering zal voor een groot deel uit eigen inkomsten komen. Het betreft hier een tweetalige vzw waarvan de heer Dardenne de gangmaker is. Ook mensen zoals Fien Troch zijn duidelijk betrokken. Onze ambitie is dus veel ruimer dan enkel maar wat ondersteuning te geven voor het ondertitelen van films. Dat zijn uw woorden, mevrouw Idrissi. We willen een tweetalige vzw ondersteunen met ruime culturele uitstraling die zich ook tot het Nederlandstalige onderwijs en alle Brusselse scholen zal richten om vanuit een arthousecinema een dynamische rol in Brussel te kunnen spelen.

Ik vertrek altijd van kleine dingen, maar kleine dingen kunnen groot worden. Ik ben blij dat ik in een beperkt aantal maanden al concrete resultaten, hoe bescheiden ook, kan voorleggen.

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp-a): Minister, toen ik zei "goed genoeg voor een paar ondertitelingen", verwees ik uiteraard naar het budget van 50.000 euro en wat je daarmee kunt doen.

U hebt uitgebreid geantwoord op mijn vragen, maar toch heb ik enkele opmerkingen. U zegt dat u elk jaar een nieuw initiatief zult lanceren en tegelijkertijd een projectoproep zult doen. U zegt uitdrukkelijk dat het om nieuwe initiatieven gaat. De bestaande initiatieven zullen er geen gebruik van kunnen maken. U had evengoed kunnen zeggen dat u de wegbereiders, de pioniers, zou steunen voor hun jarenlange werk. U neemt een andere beleidskeuze die ik betreur.

U verwijst naar de interministeriële conferentie cultuur voor Brussel. In januari had u al heel duidelijk voor ogen wanneer die zou plaatsvinden. Ik heb de indruk dat u er toen veel dynamischer mee omging. Ik hoor u nu geen datum meer noemen. Hebt u er zicht op wanneer dergelijke interministeriële conferentie van start kan gaan? Wat zal de agenda zijn?

U zegt op het einde dat Pathé Palace een voorbeeld is. Ik wil onderstrepen dat de werkmethode wel een juiste is om alle overheden te betrekken.

De voorzitter: Mevrouw Coudyser heeft het woord.

Mevrouw Cathy Coudyser (N-VA): Voorzitter, minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. Wat betreft het samenwerkingsakkoord zelf, is het inderdaad belangrijk, zoals u zei en de heer Poschet ook opmerkte, dat de beide

gemeenschappen in dialoog gaan, dat ze aan een aantal zaken die ze samen kunnen doen, samen een inhoudelijke invulling geven. Ook belangrijk daarbij is dat dit zich niet beperkt tot Brussel, maar wordt uitgerold in beide gemeenschappen.

Er zijn nu concrete stappen gezet voor de eerste projecten in Brussel. Flagey is natuurlijk symbolisch belangrijk. Het digitale aspect kan worden aangewend in het maatschappelijke debat. Ook belangrijk is om de diverse projecten die vanuit de basis ontstaan, als een hefboom te gebruiken. U verwijst naar de samenwerking BesteBuren, waarmee wordt aangetoond dat dit een goede manier van werken is.

Minister, u ziet ook een aantal lijnen voor wat verder in het samenwerkingsakkoord kan worden opgenomen. Ik denk aan de projecten die op het terrein bestaan en die als hefboom kunnen dienen. Ik denk ook aan de topics die naar het federale niveau moeten worden meegenomen om vanuit de beide gemeenschappen te bekijken hoe we daar kunnen wegen op de auteurskunsten en het kunstenaarsstatuut. Ook is er de agenda die wordt gedeeld. En ik vernam dat u in verband met de boekenprijs met uw Franstalige collega bekijkt of men er wenst mee te stappen in een dergelijk verhaal en hoe zij het zien, want enige afstemming op elkaar zal nodig zijn.

Specifiek wat Brussel betreft, wil ik nogmaals benadrukken dat de structurele gesprekpartners in dit kader hier de beide gemeenschappen zijn, maar dat er in Brussel veel instanties bevoegd zijn. Dat ze betrokken worden, is uiteraard goed, maar we moeten er toch over waken dat de gemeenschappen de trekkers blijven.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Ik wil nog even iets verduidelijken over de nieuwe en bestaande initiatieven. Het is niet zo, misschien heb ik die indruk gewekt in het antwoord, dat bestaande samenwerkingsinitiatieven niet zouden kunnen intekenen op de projectoproep. Ik kan me wel voorstellen dat wanneer bijvoorbeeld de KVS en het Théâtre National iets zouden willen doen – maar ze hoeven dat helemaal niet te doen – rond digitale kunst, ze oordelen dat ze er niet aan willen beginnen voor een extra 7500 of 10.000 euro. Ik wil maar zeggen dat ze er niet van uitgesloten zijn. Het is te zien of en in welke mate ze erop willen inspelen. Het is dus geen zwart-witverhaal.

Wat de dynamiek betreft, moet er met heel veel mensen worden gepraat, moet er met heel veel gevoeligheden rekening worden gehouden en moet er met heel veel perspectieven en agenda's rekening worden gehouden. Als dit wat meer tijd vergt dan verwacht of gedacht, dan vind ik dat geen enkel probleem, als we maar geraken waar we moeten geraken. Met andere woorden, ook nu weer, indien de Interministeriële Conferentie voor Cultuur in de brede zin die zich buigt over het kunstenaarsstatuut, hier in Brussel niet kan plaatsvinden voor het zomerreces, dan zou dat enkel een agendaprobleem zijn, niet meer en niet minder dan dat. *(Opmerkingen van mevrouw Yamila Idrissi)*

We zijn overeengekomen om het te doen. Een aantal sleutelspelers zien elkaar informeel, maar we zijn op zoek naar een ritme om elkaar meer te kunnen zien. Als we elke keer een apocalyptische agendapuzzel moeten samenleggen, dan halen we het niet. Het voornaamste punt is nu dus het opleggen van een agendaritme. Zoals u weet, vinden de interministeriële conferenties drie tot vier keer per jaar samen. Dat is minder dan op regeeringsniveau, maar we hebben, zoals een van mijn gesprekpartners zei, dan minstens een plek waar we over dingen kunnen beslissen en dingen kunnen overeenkomen of waar soms dingen worden geblokkeerd. Daar komen we minstens bijeen rond bepaalde dossiers.

Dat is de enige reden waarom het wat tijd vergt, maar meer moet u daar niet achter zoeken.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp.a): Hebt u het over de federale interministeriële conferentie of de Brusselse?

Minister Sven Gatz: Ik bedoel wel degelijk een van de interministeriële conferenties zoals ze ook in het samenwerkingsakkoord zijn vastgelegd en die dus eigenlijk federaal zijn: federaal en de gemeenschappen en gewesten. Natuurlijk kunnen dat afhankelijk van de agenda's heel uitgebreide bezettingen zijn of beperkte. Het is wel degelijk in dat gremium dat we het zullen moeten doen. Het is het meest geschikte platform ervoor en het is vrij soepel van samenstelling.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.